De gele papegaai en....

Cobi Pengel

bron
Cobi Pengel, *De gele papegaai en.....* Met illustraties van Albert Roessingh. Stichting Projekten Christelijk Onderwijs Suriname, Paramaribo 2009

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/peng002gele01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

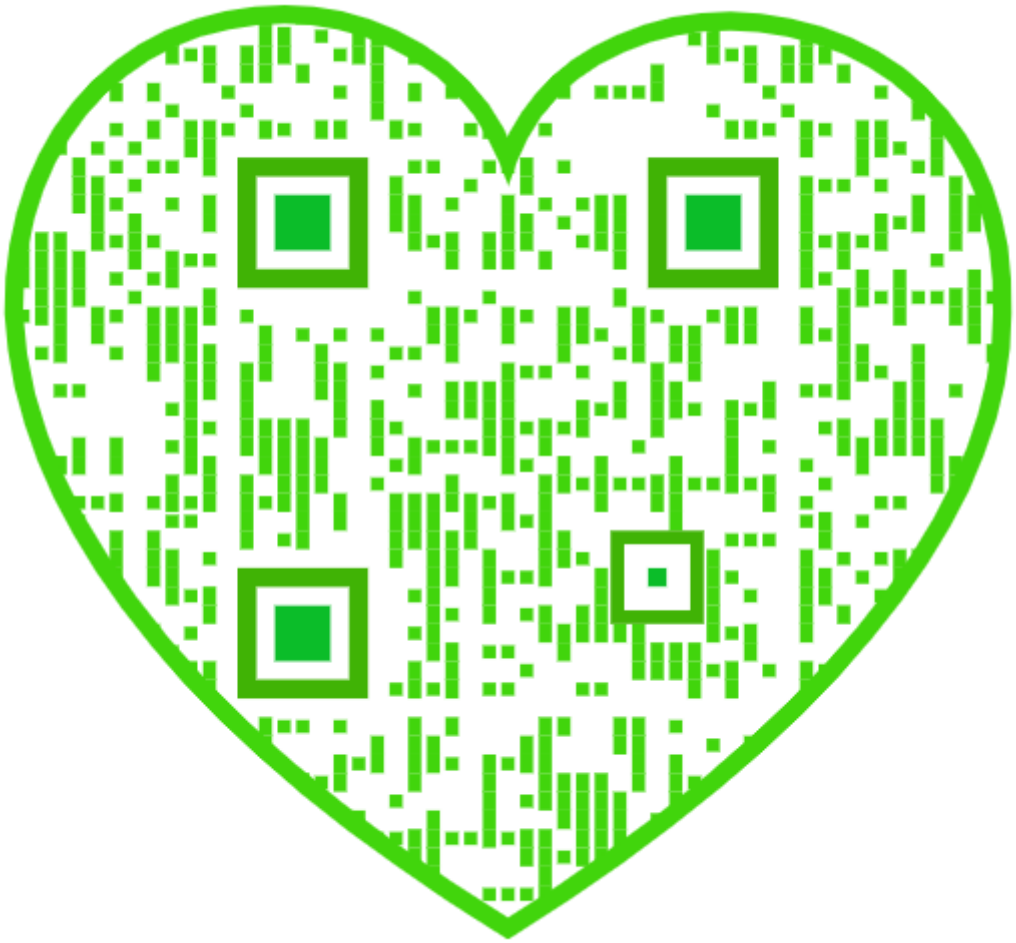

De Gele Papegaai

Aan de rand van een groot bos stond een boom zo hoog en zo breed als een berg.
Hij was groter dan alle andere bomen. Hij had veel takken met een heleboel bladeren en was de vaste slaapplaats van een groene papegaaienfamilie. Elk lid van de familie had er zijn eigen plekje. De papegaaien noemden hem Alobibon.

Elke ochtend verlieten ze hun Alobibon om voedsel te gaan zoeken. Als het eens gebeurde dat ze te ver waren weggevlogen, dan brachten ze de nacht in een of meer andere bomen door. Maar het liefst sliepen ze elke avond in hun eigen boom.
Hij was heerlijk om in te slapen. Hij omhelsde hen met zijn takken, streelde hen met zijn bladeren als de avondwind voorbijkwam. Ze wisten dat hij hen altijd zou beschermen. Voor ze gingen slapen werden er door de oudere papegaaien altijd verhalen verteld. Ook daardoor voelden vooral de jonge papegaaien zich veilig.

Op een avond konden ze niet terugkeren naar hun Alobibon en moesten ze een slaapplaats zoeken dichtbij de mensen. De oudste, door de andere papegaaien Ppa Gaai genoemd, vertelde die avond aan de jonge vogels het verhaal over Pageri, de gele papegaai. Frido, een van de jonge papegaaien was, net als zijn vriendjes, dol op verhalen. Dit verhaal kenden ze nog niet.

‘Geel? Een gele papegaai?’ vroeg Frido dus nieuwsgierig. Hij en zijn vriendjes wilden het niet geloven. ‘Glanzend goudgeel,’ zei Ppa Gaai, ‘en ook veel groter dan wij.’
‘Hoe kan een vogel van onze soort geel van kleur zijn? Wij zijn toch allemaal groen?’ riep een van de andere jonge papegaaien uit. ‘Ja, maar Pageri is geen gewone papegaai. Het is niet alleen zijn kleur en zijn grootte die hem bijzonder maken. Van onze ouders hebben wij gehoord dat hij altijd bestaan heeft. Hij beschermt de groene papegaaien,’ was het antwoord van Ppa Gaai.

‘Altijd bestaan? Dus: geboren, maar nooit gestorven?’ vroeg Frido verwonderd. ‘Nee Frido, nooit geboren en nooit gestorven,’ verbeterde de oudere papegaai hem. Hier moest Frido een poosje diep over nadenken. ‘Maar... dat kan toch helemaal niet?’ vroeg hij ten slotte. ‘Hij heeft altijd bestaan en zal er altijd zijn, ook als wij allang dood zijn,’ antwoordde Ppa Gaai geduldig.‘Er wordt verteld dat hij afkomstig is van de zon. Daarom is zijn kleur die van de zon. Ook de zon zal toch altijd blijven schijnen? Voor jou, voor ons, voor onze kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen, voor alles wat leeft op aarde.’

De oude papegaai zei het met respect in zijn stem. Frido en zijn vriendjes konden het nog steeds niet begrijpen. Een gele papegaai zo mooi als de zon? Die er altijd is geweest en er altijd zal zijn? Net als de zon? ‘Maar... maar waarom heb ik hem dan nog nooit gezien?’ wilde Frido weten. ‘Hebben jullie hem eigenlijk wel eens gezien?’ Frido's vragen brachten de oudere papegaaien duidelijk in verlegenheid.

‘Jij? Heb jij hem gezien? Jij misschien?’ vroeg de een na de ander en ze keken elkaar onderzoekend aan. Toen moesten ze wel toegeven dat ze de gele papegaai zelf nooit hadden gezien, maar alleen maar over hem hadden horen vertellen. Wat Ppa Gaai ook nog kon zeggen over Pageri, was dat hij alleen maar verscheen als de groene papegaaien dringend hulp nodig hadden. Als ze bijvoorbeeld in groot gevaar

verkeerden. ‘Dus eigenlijk is het maar goed dat wij hem nooit hebben gezien,’ voegde hij er aan toe.

Wij zijn papegaaien die van onze vrijheid genieten, we leven van de vruchten die we in de bomen zoeken. Behalve van onze vrijheid genieten we van het licht van de zon, dat ons gelukkig maakt, van de wind en van de regen en ook van de nacht, die ons vrede brengt, zodat we kunnen slapen en dromen en uitrusten voor de nieuwe dag. We doen niemand kwaad. We kunnen met elkaar praten over Pageri, maar laten we hopen dat hij alleen in onze verhalen zal voortleven, dat we hem nooit echt nodig zullen hebben.'

Na deze wijze woorden liet Ppa Gaai merken dat er nu wel genoeg gesproken was en dat het de hoogste tijd was om de snaveltjes wat rust te geven en de kopjes in de veren te steken. De zon stond al laag aan de hemel. Het stralende geel was langzaam verdwenen, omdat ook voor de zon de dag voorbij was. Moe van het schijnen, zakte ze langzaam steeds lager weg achter de wolken. Het werd donker. Frido en de andere jonge papegaaien vlogen met veel geschreeuw en geklapper met hun vleugels nog een laatste rondje en streken toen neer in de grote bomen op een begraafplaats waar ze die nacht zouden doorbrengen. Ze hoopten dat ze zouden dromen over Pageri, de gele papegaai, die een stukje van de zon was. En over alles wat Ppa Gaai over hem had verteld. Toen werd het eindelijk stil.

In de buurt van de begraafplaats woonden jongens die niets begrepen van de vreugde die de papegaaien vonden in hun vrijheid. Ze hingen 's avonds netten tussen de bomen waarin de papegaaien gingen slapen. De volgende ochtend zouden ze de gevangen papegaaien uit de netten halen om ze langs de straten te verkopen. Het kwam niet in de jongens op dat de gevangen vogels dan niet langer vrij zouden zijn. Ze dachten er niet aan wat dit voor de papegaaien betekende. Ze dachten alleen maar aan het geld dat ze zouden krijgen van de mensen aan wie ze de papegaaien wilden verkopen. Die gingen de gevangen vogels in kooien zetten zodat ze nooit meer konden vliegen. De rest van hun leven zouden ze in gevangenschap doorbrengen, verdrietig, zonder de vreugde van vrijheid.

Terwijl de jongens hun netten vastbonden, leek er een lichtflits over de begraafplaats te dwalen. Heel even maar, maar lang genoeg om de jongens bang te maken.
'A wroko k'ba man, kon gwe esesi no... w'e kon tek' den pokai tamara mmanten.'
En ze maakten dat ze wegkwamen.

Van dit alles hadden de slapende papegaaien niets gemerkt. Ze droomden van een nieuwe dag en van vliegen in eindeloze vrijheid.

De volgende ochtend kwam de zon aarzelend te voorschijn, met blozende wangen van verwachting om wat de nieuwe dag haar brengen zou. Zou ze haar gouden stralen ongehinderd naar de aarde kunnen zenden? Of zouden de wolken het haar verhinderen? Zou alles dat leeft weer blij met haar zijn?

Het werd licht. De papegaaien ontwaakten. De stilte was voorbij. Zoals iedere ochtend begroetten ze elkaar op hun schreeuwende manier en vertelden elkaar over hun dromen. De begraafplaats was opeens geen rustige plek meer. Het gekrijs was tot ver in de omtrek te horen. Enkele van de jongere vogels klapten ongeduldig met hun

vleugels en wilden alvast een rondje gaan vliegen. Maar wat was dat? Hun vleugels werden tegengehouden, ze konden niet meer vliegen.

Ze krijsten harder... ze krijsten om hulp. Ook andere papegaaien, die opvlogen om te zien wat er gebeurde, raakten verstrikt in de netten die de jongens tussen de bomen hadden vastgebonden.

De zon leek plotseling haast te maken. Het werd lichter, lichter, steeds lichter op de begraafplaats, rond de bomen en rond de gevangen papegaaien. Het werd in korte tijd zo licht dat de papegaaien hun ogen moesten sluiten. Tegelijkertijd hoorden ze het geluid van krachtige vleugelslagen. Die moesten van een enorme vogel zijn. Ze voelden niet alleen de kracht, maar ook de rust van de onbekende vogel. Zoiets hadden ze nooit eerder meegemaakt. Als vanzelf vielen toen de netten slap op de grond zodat de gevangen papegaaien zich gemakkelijk konden losmaken. De onbekende vogel bezat toverkracht, het kon niets anders zijn.

Er daalde een ongewone stilte over de anders altijd schreeuwende groep. Kwam het door de schrik van het onverwachte, het plotselinge? Of was het de verwondering over de ongewone bevrijding die alle papegaaien een seconde lang deed zwijgen?

Eenmaal los van de netten, duurde het niet lang voor de papegaaien hun krijsende stemmen weer lieten horen. Ze konden nu eenmaal niet lang stil zijn. Ze konden hun vleugels weer uitslaan en wegvliegen, de zon, de nieuwe dag en vooral de vrijheid van leven tegemoet.

Hoog in de lucht waagde Frido het om zich heen te kijken. Een eindje boven de groep zag hij een glanzende, goudgele papegaai vliegen die pijlsnel in de richting van de zon verdween. Ondanks zijn snelheid bewoog hij zijn vleugels niet vlug en slordig zoals de groene papegaaien, maar langzaam en regelmatig. Frido's hart werd warm.

Hij besefte dat hij, Frido, op dat moment de grote Pageri zag... de beschermer van de groene papegaaien. Pageri was verschenen op het moment dat ze in gevaar waren. Hij had voorkomen dat de groene papegaaienfamilie beroofd zou worden van hun kostbare bezit: de vrijheid.

Twee aan twee vlogen de felgroene vogels: mannetjes en vrouwtjes. Frido en zijn vriendjes volgden de paren. Ze vlogen rechtstreeks naar hun Alobibon die aan de rand van het grote groene bos zijn armen reeds verlangend en vol liefde naar hen uitstrekte.

Even een prinses

‘Pssst... pssst... pssst...’ klonk het zachtjes in de halfdonkere slaapkamer. Toen Nelleke niet wakker werd, even later nog eens: ‘Pssst...pssst...pssst...’ Ze bleef doorslapen.

Een ander stemmetje fluisterde: ‘Je doet het helemaal verkeerd.
Hoe kun je verwachten dat een prinses wakker wordt als je alleen maar pssst...pssst... pssst... zegt.’ ‘Als jij denkt dat je het beter weet, probeer jij het dan,’ fluisterde het eerste stemmetje, een beetje boos. ‘Let maar eens op hoe ik dat doe,’ zei het tweede stemmetje. En heel wat luider en duidelijker dan het pssst...pssst...pssst... klonk het nu: ‘Prinses Nelita Norinda Nanetta, zou Uwe Hoogheid misschien even wakker willen worden? Onze koning en koningin hebben u dringend nodig.’

En inderdaad: Nelleke begon zich een beetje te bewegen. Ze rolde op haar andere zij en toen op haar rug. Daarna wreef ze in haar ogen, rekte zich uit en ging zitten. Verbaasd keek ze in het rond. ‘Wie heeft mij wakker gemaakt?’ vroeg ze. Op het voeteneinde van haar bed stonden een klein mannetje en een even klein vrouwtje. Nelleke kon het tweetal zien omdat het buitenlicht van het erf precies op hen scheen. Ze waren opvallend gekleed. Het mannetje droeg een veelkleurig broekje en jasje. Het vrouwtje had een jurkje aan met een wijde gebloemde rok. Toen ze merkten dat Nelleke hen had gezien, maakten ze een diepe buiging.

Het mannetje zei: ‘Ik heb u geroepen, prinses Nelita Norinda Nanetta. Mijn naam is Tobias Tekenaar en dit is mijn vriendin Florinda Sleutelbloem.’ Hij wees op het vrouwtje, dat haar wijde rok nog eens met beide handjes aan de zijkanten vasthield om opnieuw een diepe buiging te maken. ‘Maar..., maar...,’ zei Nelleke verbaasd, ‘ik denk toch echt dat jullie je vergissen en op het verkeerde bed terechtgekomen zijn.’ Ze was nu helemaal wakker.‘lk ben geen prinses. Ik heet gewoon Nelleke. Jullie zijn echt verkeerd.’

Ze vond de situatie bijzonder vreemd. Ze wilde dat die twee kaboutertjes of elfjes of feetjes of wat het dan ook waren, maar gauw verdwenen en haar rustig verder lieten slapen.

‘Nee... nee... nee...,’ zei Tobias Tekenaar, ‘helemaal niet, prinses Nelita, als ik zo vrij mag zijn om u zo te noemen. Florinda en ik zijn in het juiste bed terechtgekomen. U moet zo snel mogelijk met ons mee. Onze koning en koningin hebben u echt heel dringend nodig.’ Florinda voegde er aan toe: ‘Wij zijn de boodschappers van de koning van De-Droomwereld-Onder-De-Cirkel. Wij zijn gestuurd om u te halen, prinses Nelita Norinda Nanetta.’ Florinda durfde nog niet alleen maar ‘prinses Nelita’ te zeggen, zoals Tobias.

Maar waar is De-Droomwereld-Onder-De-Cirkel dan? En waar zijn jullie koning en koningin? Wat willen jullie van mij?’ vroeg Nelleke. Meteen kwam Tobias Tekenaar in aktie. Hij sprong van Nellekes bed op haar schrijfbureautje waarop haar schoolspullen lagen. Hij pakte een rode stift, die even groot was als hijzelf. Florinda zweefde met wijd uitgespreide rok van het bed op de grond. Tobias tekende vervolgens met de rode stift een grote cirkel op de houten vloer van Nellekes kamer. Toen hij

dat gedaan had, tekende hij aan de rand van de cirkel een sleutelgat. Verbaasd keek Nelleke vanaf haar bed toe.

Nog verbaasder was ze toen Florinda van onder haar rok een sleutel tevoorschijn haalde. Tobias legde de rode stift weer netjes terug op Nellekes bureautje en nam de sleutel van Florinda aan. Hij stak die in het sleutelgat dat hij getekend had en draaide hem om. Nelleke was intussen uit bed gestapt.

Verwonderd keek ze toe hoe Tobias de cirkel als een luik opende. Ze durfde nog een stapje dichterbij te komen en zag onder het luik een trap waarlangs Tobias Tekenaar en Florinda Sleutelbloem voorzichtig, tree voor tree, afdaalden. Ze keken om en wenkten Nelleke om hen te volgen. In de war door de vreemde gebeurtenissen liep Nelleke gehoorzaam achter het tweetal aan, de trap af.

Het was geen lange trap. Beneden was er een grote ruimte. Het leek een feestzaal, versierd met bloemen, vlaggetjes, slingers en ballonnen. Net alsof er iemand jarig was. Er liepen veel kleine mannetjes en vrouwtjes rond die sprekend op Tobias en Florinda leken. ‘Kom maar vlug met ons mee, prinses Nelita,’ zei Tobias Tekenaar. Florinda en hij liepen met Nelleke dwars door de menigte kaboutertjes of elfjes of feetjes of wat het dan ook mochten zijn. Nelleke werd nieuwsgierig bekeken. Ze voelde zich een reuzin tussen die kabouterachtige, feestelijk geklede mannetjes en vrouwtjes.

Even later stond ze voor een grote troon en een iets kleinere waarop een man en een vrouw zaten. Beiden hadden een schitterende kroon op het hoofd. Nelleke maakte een buiging, want dat waren vast en zeker de koning en de koningin. Ze waren groter dan hun onderdanen maar kleiner dan Nelleke.

‘Welkom, prinses Nelita Norinda Nanetta uit De-Droomwereld-Boven-De-Cirkel,’ sprak een zware stem. Dat was de koning. ‘Ik ben koning Sterrenpracht van De-Droom-wereld-Onder-De-Cirkel en dit is mijn echtgenote koningin Maanglans.’ Toen Nelleke wat beter naar de koning en de koningin durfde te kijken, zag ze dat de koning een vuurrode mantel droeg, bezaaid met vele sterren die feestelijk schitterden. De koningin droeg een groene mantel met glanzende maanstralen erop geborduurd. De koning en de koningin vormden een prachtig paar. Nelleke keek haar ogen uit. Wat zouden deze twee koninklijke wezens van haar willen? Waarom hadden ze haar laten halen door Tobias Tekenaar en Florinda Sleutelbloem? Het antwoord op deze vragen zou Nelleke spoedig weten.

De koning sprak: ‘Je moet weten, lieve Nelleke...’ Het viel Nelleke meteen op dat de koning haar opeens gewoon ‘Nelleke’ noemde en niet meer ‘prinses Nelita Norinda Nanetta’. ‘Je moet weten, lieve Nelleke,’ herhaalde de koning, ‘dat de koningin en ik precies weten wie jij bent. Jij bent Nelleke uit De-Droomwereld-Boven-De-Cirkel.’

‘Ja majesteit,’ haastte Nelleke zich te antwoorden, want ze wilde helemaal geen prinses Nelita Norinda Nanetta zijn, maar gewoon Nelleke.

Van een Droomwereld-Onder-De-Cirkel en een Droomwereld-Boven-De-Cirkel had ze nog nooit gehoord. ‘Maar de echte prinses Nelita Norinda Nanetta is onze dochter,’ vervolgde de koning, op een beetje minder vriendelijke toon. ‘En onze lieve dochter is ontvoerd door een reus uit jouw Droomwereld-Boven-De-Cirkel!’ bulderde hij

opeens met een woeste stem. Wat schrok Nelleke! De eerst zo feestelijk schitterende sterretjes op zijn vuurrode mantel flitsten nu dreigend in Nellekes richting.

De koningin riep met een zenuwachtig hoog stemmetje: ‘We willen onze dochter terug! Versta je? We zouden vandaag haar honderdste verjaardag vieren.
Kijk maar hoe mooi we alles versierd hebben!’ De maanstralen op haar groene mantel begonnen als vuurwerk te knetteren:
prrrrt-prrrrt-tret-tret-tret-tret-tret-knetter-deknetterdeknetter...!

De koning liet opnieuw zijn bulderstem horen: ‘Als we onze dochter niet terugkrijgen, houden we jou hier gevangen!’ Nelleke werd doodsbang van het gebulder van de koning, van de vijandig flitsende sterretjes, maar vooral van het geknetter van de maanstralen op de groene mantel van de koningin. Waar waren Tobias Tekenaar en Florinda Sleutelbloem eigenlijk gebleven? Die zag ze nergens meer.

Nelleke draaide zich om en begon te rennen, weg van koning Sterrenpracht en koningin Maanglans. Dwars door alle nieuwsgierige kaboutertjes heen baande ze zich een weg naar de trap. Die was er gelukkig nog en het luik naar haar kamer stond nog open. Met de bulderende stem van de koning en het geknetter van de maanstralen op de groene mantel van de koningin in haar oren, smeet Nelleke de met de rode stift getekende opening dicht. Net op tijd, want de nu woedend schreeuwende bewonertjes van De-Droomwereld-Onder-De-Cirkel waren haar gevolgd toen ze merkten dat Nelleke zou ontsnappen.

Hijgend laat Nelleke zich op haar bed vallen. Even later gluurt ze naar de vloer waar Tobias Tekenaar het luik in de vorm van een cirkel had getekend. Er is niets meer te zien. Het is doodstil. De stem van de koning, het lawaai van de boze kaboutertjes, het geknetter... Nelleke hoort niets meer. Ze wacht nog een poosje voor ze naar de keuken durft te gaan om een glas ijswater te drinken. De deur van de kamer van haar ouders staat open.

‘Alles goed Nelleke?’ hoort ze haar moeder bezorgd vragen.
‘Ja ma, alles goed, ik ben alleen maar wakker geschrokken van die pagara.’
Pa antwoordt met een boze bromstem: ‘t Is al half januari, maar toch schieten ze hiernaast nog steeds midden in de nacht pagara's af. Morgen ga ik die ellendelingen aanspreken.’ ‘Ja pa, welterusten pa, welterusten ma.’ ‘Slaap lekker Nelleke,’ klinken twee slaperige, maar o zo vertrouwde stemmen.

Even later ligt Nelleke weer in bed. Ze voelt zich veilig en glijdt weg in een heerlijke slaap. Ze bedenkt nog net voor ze inslaapt hoe blij ze is geen prinses te zijn in De-Droomwereld-Onder-De-Cirkel. Dat haar moeder geen groene mantel met maanstralen draagt, maar een slaapjurk met bloemetjes. En haar vader geen vuurrode mantel met sterretjes, maar een doodgewone pyjama. En dat de buren nog steeds pagara's afschieten... ach, eigenlijk vindt ze dat niet eens zo erg.

Bange Benny en zijn vlieger

Het is nacht, buiten rond het huis, op het erf en ook binnen, waar Benny ligt te slapen. Helemaal donker is het niet. Buiten zorgen de vele sterren en de volle maan voor licht. In Benny's slaapkamer brandt er een klein lampje omdat Benny bang is in het donker. Daarom vinden zijn ouders het goed dat er altijd een lampje blijft branden als hij slaapt.

Benny is een lichtbruine jongen met bolle wangen en donkere krullen. Hij slaapt met zijn mond half open en snurkt een beetje. Hij draagt een witte pyjama waarop zijn moeder gekleurde vliegers heeft geborduurd omdat Benny dol is op vliegeren. De gordijnen zijn open, zodat er ook licht van buiten naar binnen schijnt. Van de volle maan heeft zich een kleine, speelse maanstraal losgemaakt. Ze heet Miranda. Ze lijkt iets te zoeken in de kamer van de slapende jongen en glijdt rond, over Benny, die ze even onder zijn kin kietelt, over zijn op de grond verspreid liggende speelgoed, over de stoel waarop zijn schoolkleren voor de volgende dag klaarliggen.

Dan lijkt Miranda Maanstraal te hebben gevonden wat ze zoekt: een vlieger die rechtop tegen de muur staat in een hoek van de kamer. Het is een prachtige vlieger. Hij zal de volgende middag, als Benny klaar is met zijn huiswerk, voor het eerst worden opgelaten. Benny heeft hem, met wat hulp van zijn ouders, zelf gemaakt van printa, vliegerpapier en zachtgekookte rijst die als lijm is gebruikt. Zijn vader heeft een grote bol touw gekocht en de toom gemaakt. Zijn moeder heeft broko krosi aan repen gescheurd voor een lange staart.

Miranda Maanstraal rust op de groen-rood-paars-gele vlieger. leder vlak heeft een andere kleur en op alle vlakken heeft Benny kleine zilveren sterretjes geplakt. De vlieger heeft ogen, een neus en een mond. Ook de vlieger slaapt, net als Benny. Zijn ogen zijn gesloten. Het verschil met Benny is echter dat de vlieger nooit eerder wakker is geweest. Totdat... Miranda hem tot leven wekt. De mond beweegt, de neus snuffelt een beetje, de ogen knipperen en kijken verwonderd rond.

‘Zeg vlieger, heb jij zin in een reisje?’ fluistert Miranda een beetje ondeugend. De vlieger is nog niet helemaal wakker. Dan merkt hij dat hij kan rondkijken in de kamer en zelfs kan praten! Hij ziet Benny, die hem gemaakt heeft, in zijn bed liggen en hij ziet Miranda Maanstraal, die hem tot leven heeft gewekt.

‘Je bent een vlieger,’ hoort hij Miranda fluisteren, ‘waarom sta je daar dan als een sufferd tegen de muur? Ga vliegen! Maak je baasje wakker en kom mee naar buiten.’ ‘Maar... maar...,’ ritselt de vlieger, die nu langzaam wakker wordt, ‘om te kunnen vliegen heb ik wind nodig, veel wind. Is die er dan wel?’ ‘Daar zorg ik wel voor als je eenmaal buiten bent, maak nu eerst je baasje wakker,’ is het antwoord van de maanstraal. Dan krijgt Miranda hulp van haar broertjes en zusjes en van de sterren.

De kamer van de jongen is plotseling helder verlicht. Er gebeuren drie dingen tegelijk. Gewekt door het vele licht, zit Benny klaarwakker rechtop in zijn bed. De vlieger heeft zijn plaatsje tegen de muur verlaten en staat naast Benny's bed. En Miranda en al haar broertjes en zusjes hebben zich teruggetrokken om te wachten op de dingen

die komen gaan. Het is weer schemerig in de kamer, met alleen het lampje als verlichting.

Miranda heeft haar doel bereikt: de vlieger is tot leven gewekt en de jongen is wakker. Ze zijn klaar voor het avontuur. Nu de wind nog. Die rust uit, moe van een lange dag waaien. Hij heeft zich ergens verstopt. Miranda moet ook hem wekken. Ze gaat meteen naar hem op zoek. De wind verzet zich nogal als Miranda hem gevonden heeft. ‘Ik heb de hele dag al gewaaid,’ moppert hij, ‘waarom laat je me 's nachts niet met rust?’ ‘Omdat het vannacht een bijzondere nacht gaat worden,’ zingt Miranda.

Ze zingt om de wind in een goed humeur te brengen.‘Een jongen die dol is op vliegeren maar die ook een bange jongen is, gaat met zijn vlieger een reis maken en dat is alleen mogelijk als jij meewerkt. Van een bange jongen gaan wij een flinke kerel maken. Doe dus niet zo moeilijk, wind.’

De wind laat zich overhalen. Hij begint met een licht briesje. Langzaam laat hij het uitgroeien tot een wind die sterk genoeg is om een vlieger te laten vliegen. Miranda is tevreden. Ze keert terug naar de kamer waar Benny en de vlieger wachten en flitst opgewonden: ‘Kom mee naar buiten, ik heb de wind gevonden en wakker gemaakt, hij gaat jullie helpen.’ Benny begrijpt er helemaal niets van. Vliegeren midden in de nacht? Maar zijn vlieger is niet meer te houden sinds Miranda hem tot leven heeft gewekt. Hij verlangt naar de vrijheid van het luchtruim waarvoor hij gemaakt is.

Hij neemt de leiding, want Benny is, zoals Miranda al tegen de wind gezegd heeft, een bange jongen. Niet alleen bang om in het donker te slapen, maar ook bang voor veel andere dingen, zoals voor de todo's die 's avonds op het erf hoppen, voor de jongens op school die hem pesten, maar vooral voor Boeboelaas. Daarmee hebben de jongens op school hem bang gemaakt: ‘Boeboelaas komt je pakken als je 's avonds in je bed ligt, hij heeft grote gele tanden waarmee hij je opeet.’ Boeboelaas dit..., Boeboelaas dat. Bobo Benny wordt Benny door de jongens genoemd.

Maar nu zijn er de vlieger en Miranda Maanstraal die hem zeggen vooral niet bang te zijn om mee naar buiten te gaan. Ook de wind, die het leuk begint te vinden, moedigt Benny aan en blaast: ‘Kom maar Benny, wees niet bang, we gaan een geweldige reis maken.’ Dan grijpt vader Maan eindelijk in. Hij roept zijn ondeugende dochter Miranda terug, wel een beetje boos: ‘Genoeg gespeeld nu en genoeg geregeld, thuiskomen jij, vrijpostige kleine straal. We moeten nog maar afwachten of dit allemaal goed afloopt. Een vlieger tot leven wekken, een slapend kind wakker maken... En dan ook nog de wind uit zijn schuilplaats halen om met de vlieger en het kind op reis te gaan. Wat ben je eigenlijk van plan, ondeugende dochter van me?’ ‘Ik ben van plan om van een bange jongen een flinke kerel te maken vader, maar ik kom al, ik kom al.’ Gehoorzaam keert Miranda terug om samen met de andere maanstralen en de sterren toe te zien op de goede afloop van Benny's reis met de vlieger en de wind.

De vlieger en Benny -in zijn vliegerpyjama en op blote voeten- zijn intussen buiten. Hoe ze daar zijn gekomen blijft het geheim van de vlieger. Die heeft zijn staart uitgerold en de jongen houdt de spoel met het touw vast. ‘Vlieger, waar gaan we heen?’ vraagt Benny nieuwsgierig. De vlieger ritselt: ‘We gaan twee eilanden in het grote meer bezoeken. Jij en ik gaan met de hulp van de wind vannacht een groot

avontuur beleven.’ De wind is er klaar voor. Hij geeft de vlieger een duw en blaast hem en Benny omhoog, de lucht in. Met open ogen, een lachende mond en zijn zilveren sterretjes glimmend in het licht van maan en sterren is de vlieger helemaal gelukkig.

Benny, die de spoel met beide handen stevig vasthoudt, vindt het zelf vreemd dat hij niet bang is. Integendeel: hij voelt zich heerlijk, zo vrij als een vogel! Ze vliegen hoog boven de slapende huizen. Al gauw zijn ze buiten de stad. De maan en de sterren zijn de enige verlichting. Diep onder zich ziet Benny het eindeloze bos. Ze volgen de rode weg naar het grote meer. De wind doet zijn uiterste best. Even dreigt een nieuwsgierige regenwolk roet in het eten te gooien. Er vallen al enkele druppels. Maar de wind treedt meteen streng op: ‘Schiet op, wegwezen jij!’ Met volle kracht blaast hij de wolk het bos in. Dan vliegen Benny en de vlieger regelrecht naar het grote meer, naar de eilanden die het doel van de reis zijn.

Even later zijn ze al boven het meer. ‘Let nu op, Benny,’ ritselt de vlieger, ‘we gaan een landing maken op het eerste eiland. Waar was je ook alweer bang voor?’ ‘Uhhh... voor het donker, maar daar ben ik eigenlijk nu al niet bang meer voor. Wel voor de todo's en voor de jongens op school die me pesten. En voor Boeboelaas natuurlijk.’

De vlieger geeft de wind een knipoogje en die laat de vlieger ritselen: ‘Wel Benny, dan gaan wij eens kijken wie er op het eerste eiland wonen. De naam van het eerste eiland is Todo Eiland. Benny begint te rillen, maar de vlieger is al begonnen met de landing. Benny houdt de spoel met het touw nog steviger vast. Hij doet zijn best om flink te zijn maar hij kan het niet helpen dat hij nog steeds rilt van angst. De vlieger en de wind doen hun best. Steeds lager vliegen ze. Benny ziet de grond dichterbij komen. Zijn blote voeten raken de grond en Benny knijpt zijn ogen dicht.

Als hij ze even later voorzichtig open doet is het eerste wat hij ziet een enorme todo die een gorgelend geluid laat horen. De vreemde geluiden worden woorden, de woorden vormen zinnen. De todo spreekt traag, even traag als hij en zijn soortgenoten zich voortbewegen. ‘Dag Benny, dag vlieger,’ gorgelt de grote todo.

‘Welkom op Todo Eiland. Ik ben koning Toedoeloedoe en dat zijn mijn onderdanen.’ Langzaam tilt hij een poot op om achter zich te wijzen. ‘Wij zijn todo's, hoewel er ook mensen zijn die ons padden noemen. Ik hoor dat jij bang bent voor ons, Benny. Maar dat hoeft helemaal niet. Jij bent zeker bang omdat wij niet zo mooi zijn. Ik geef toe dat Moeder Natuur ons geen uiterlijke schoonheid gegeven heeft. Ook ons stemgeluid is niet zo mooi als bijvoorbeeld dat van de vogels. Daarom schuilen wij overdag en komen pas tevoorschijn als het donker wordt. Maar Benny, leer dit van mij: lelijk van buiten betekent niet altijd lelijk van binnen. Wij zijn goede dieren die 's nachts de insecten vangen en opeten die de mensen ziek kunnen maken. Wij zijn nuttige dieren.’

Waar bij de landing alleen maar een strandje en gras was, ziet Benny tientallen todo's zitten, bijna zo groot als koning Toedoeloedoe. Het is nu hun beurt. Even traag als koning Toedoeloedoe roepen ze: ‘Benny is onze grote vriend. Benny is onze flinke vriend. Wij houden van Benny. Benny is niet bang meer voor ons.’ Ze hoppen bij het gorgelen van deze woorden vrolijk op en neer. ‘Maar dat wist ik helemaal niet,’ zegt Benny beschaamd, ‘dat jullie mij jullie grote en flinke vriend vinden en dat jullie van mij houden en zo...’ Hij schaamt zich eigenlijk erg dat hij altijd zo bang is geweest voor deze vriendelijke dieren, alleen maar omdat ze een lelijk stemgeluid hebben en

er zo griezelig uitzien met hun grauwe huid en hun bolle ogen. Hij neemt dan ook op hetzelfde moment het besluit om nooit meer bang te zijn voor de todo's.

‘Wel,’ laat de wind de vlieger ritselen, ‘dan is dit dus geregeld en kunnen we vertrekken naar het tweede eiland. Dat is het Boeboelaas Eiland.’
‘Ohh...neee...ohh...neee,’ gilt Benny, ‘daar wil ik niet heen, voor Boeboelaas ben ik echt erg bang!’

‘Maar Benny,’ ritselt de vlieger weer, ‘heb je Boeboelaas wel eens gezien? Weet je hoe hij er uitziet? Waarvoor ben je zo bang?’ ‘Hij heeft een lelijk gezicht zonder ogen, hij stinkt en hij heeft grote gele tanden waarmee hij kinderen opeet,’ weet Benny. ‘Dat zeggen de jongens die mij pesten.’ ‘We zullen zien... we zullen zien...,’ ritselt de vlieger geheimzinnig en vóór Benny zich kan verzetten zijn ze alweer in de lucht.

Ze vliegen niet hoog want het tweede eiland is niet ver van Todo Eiland. Er zijn veel bomen en er is, net als op Todo Eiland, een strandje. Bij deze landing is Benny nog banger dan bij de vorige. Ook nu rilt hij van angst als hij de grond steeds dichterbij ziet komen. Het valt hem meteen op dat het er vredig en stil is. Er vliegen kleurige nachtvlinders en vriendelijk knipogende vuurvliegjes rond. Misschien is Boeboelaas niet eens thuis, hoopt Benny.

‘Benny, als je je angst voor Boeboelaas wilt overwinnen, dan moet je hem zelf roepen,’ blaast de wind. ‘Roep hem Benny, roep hem, de todo's hebben je zonet toch een flinke vriend genoemd? Bewijs nu dat je flink bent en roep Boeboelaas.’ Benny hoopt nog steeds dat Boeboelaas niet thuis is vannacht. Aarzelend en met een bibberend stemmetje roept hij: ‘Boe...boe...laas... Boe...boe...laas...’

‘Hier ben ik al, mijn vriend Benny,’ klinkt een aangename, diepe stem achter hem. Benny durft niet om te kijken. Stel je voor dat Boeboelaas hem toch pakt en opeet. ‘Toe dan Benny, laat zien dat je geen Bobo Benny bent, kijk om en groet Boeboelaas,’ hoort hij de vlieger ritselen. En dan neemt Benny het tweede dappere besluit van die nacht. Hij draait zich om. Zijn ogen moet hij echter onmiddellijk sluiten, want Boeboelaas straalt een helder licht uit. ‘Doe je ogen maar voorzichtig open, mijn vriend Benny, voor mij hoef je niet bang te zijn,’ zegt de zware stem bijna zingend.

Voorzichtig opent Benny zijn ogen. De figuur die bij de stem hoort, kan hij pas onderscheiden als zijn ogen aan het heldere licht gewend zijn. Boeboelaas is een grote man met bruine haren en een lange baard. Hij draagt een lange witte mantel waarop kleurige vliegers zijn geborduurd, net als op de pyjama van Benny. Evenals Benny draagt hij geen schoenen of slippers. Zijn donkere ogen, waarin kleine sterretjes schitteren, kijken Benny vriendelijk aan. ‘Ben je nog steeds bang voor mij Benny?’ zegt de zware stem. ‘Zal ik jou nu eens mijn geheim vertellen?’ Benny knikt, hij kan geen woord uitbrengen. ‘Mijn geheim is dat ik eigenlijk helemaal niet besta. Ik was er toch niet toen je zonet hier met je vlieger landde? En ik kan je zeggen dat ik ook nergens anders was. Je hebt me pas gezien toen je me riep, niet eerder toch?’

Benny knikt weer. Hij moet Boeboelaas gelijk geven. ‘Zo eenvoudig is het dus, mijn vriend Benny. Ik besta niet. Ik verschijn alleen als mijn naam wordt genoemd. Zo meteen verdwijn ik gewoon weer. En dan nog iets heel belangrijks dat ik je moet

uitleggen Benny: voor iemand die bang voor mij is, zie ik er niet zo uit als nu. De jongens die jou pesten en die jou bang hebben gemaakt, zijn zelf bang voor mij. Want zij hebben mij nooit gezien zoals jij mij nu ziet. Zij zien inderdaad een lelijke man zonder ogen, met grote gele tanden.

Dat jij mij ziet zoals ik hier voor je sta, wil zeggen dat jij niet bang voor mij bent Benny. Begrijp je het? Jij bent helemaal niet bang voor Boeboelaas.' 'Ik ben niet bang voor Boeboelaas,' herhaalt Benny en hij zegt het nog een keer en nog een keer en nog een keer, steeds luider! Hij is opgelucht en opgewonden tegelijk. Hij sluit even zijn ogen. Als hij ze weer opent, ziet hij behalve zijn vlieger alleen het strandje, het gras, de vlinders en de vuurvliegjes. Hij hoort alleen de wind.

Van Boeboelaas is geen spoor meer te bekennen. Benny maakt een sprong in de lucht van vreugde. De wind tilt hem verder op en met de spoel van het vliegertouw nog steeds stevig in beide handen stijgt Benny op van Boeboelaas Eiland. De vlieger danst op de wind. Benny danst mee. De vlieger maakt af en toe een buiteling. Benny buitelt mee. Hij is voor niets en niemand meer bang. Niet voor het donker, niet voor de todo's, niet voor de jongens op school en niet voor Boeboelaas.

Opnieuw volgen ze de rode weg door het bos. Met de hulp van de wind zijn ze weer gauw boven de stad. De vlieger zoekt en vindt Benny's huis. Op dezelfde geheimzinnige manier als ze buiten gekomen zijn, komen ze ook weer binnen. Ze zijn terug in Benny's kamer. De vlieger rolt zijn staart op en Benny zet hem rechtop tegen de muur. De vlieger sluit zijn ogen. 'Bedankt, vlieger,' fluistert Benny. Hij staat nog even bij het open raam, steekt zijn hand op naar de volle maan en zegt: 'Bedankt Miranda Maanstraal, bedankt jullie allemaal, die bij mij waren vannacht.'

Als de wind zachtjes langs het raam strijkt om afscheid te nemen, zegt Benny: 'Dankjewel wind, ga jij maar uitrusten. Zonder jou had ik deze belangrijke reis niet kunnen maken. Dan was ik nu nog steeds Bobo Benny.'

Voor Benny in zijn bed stapt, maakt hij het lampje uit.
Dat heeft hij voortaan niet meer nodig.

Met Piew naar de zee

Errol en Rineke zijn een tweeling. Rineke heet eigenlijk Rinia, maar ze wordt Rineke genoemd. Ze zijn tien jaar geleden op dezelfde dag geboren. Errol is, om precies te zijn, tien minuten ouder dan Rineke. Hoewel het goed te zien is dat ze broer en zusje zijn, lijken ze niet sprekend op elkaar. Errol is wat donkerder van huid dan Rineke, hij is langer en heeft meer krullen. Rinekes haar is bijna glad. Wel hebben ze allebei zwart haar en dezelfde donkerbruine ogen.

Vanaf hun geboorte zijn ze altijd samen geweest. Hun bedjes stonden naast elkaar, ze kregen tegelijk eten, ze leerden tegelijk kruipen, staan en lopen. Ook toen ze naar school gingen, waren ze altijd samen. Toch heeft Errol wel een paar vriendjes en Rineke heeft vriendinnetjes. Ze wonen in een huis met een groot erf met veel oude, hoge bomen. In een van de manjebomen heeft de tweeling een boomhuis gebouwd. In het berghok bewaren ze een speciaal daarvoor gemaakte ladder. Als ze 's middags klaar zijn met hun huiswerk, halen ze de ladder uit het berghok, zetten die tegen de manjeboom en klimmen naar hun boomhuis. Eenmaal boven, trekken ze de ladder op en leggen die over een paar dikke takken. Zo is het boomhuis helemaal van hen samen. Er komt nooit iemand anders.

Het boomhuis verdient eigenlijk de naam ‘huis’ niet. Ze hebben het gemaakt van stevige planken met daarop een zitbankje voor elk van hen. Het dichte bladerdak van de boom is het dak van hun boomhuis. Als het hard begint te regenen, moeten Errol en Rineke vlug de ladder tegen de stam zetten en hun boomhuis verlaten. Natuurlijk zijn hun ouders op de hoogte van de geheime plek van hun zoon en dochter, maar ze hebben er geen bezwaar tegen. Wel hebben Errol en Rineke moeten beloven altijd heel voorzichtig te zijn. Soms nemen ze een boek mee, maar meestal is hun boomhuis de plaats waar ze over allerlei dingen spreken en vooral om te fantaseren over hun toekomst. Ze hebben het er bijvoorbeeld vaak over wat ze later willen worden. Errol droomt ervan om piloot te worden. Hij zou dan veel kunnen reizen. En als dat niet kan, wil hij een ontdekkingsreiziger zijn. Wat dat precies is, weet hij eigenlijk niet, maar het woord zegt het eigenlijk al: hij zou de wereld rondreizen en vreemde landen ontdekken.

‘Mag ik met je mee?’ vraagt Rineke dan altijd. De ene keer zegt Errol: ‘Ja hoor, natuurlijk,’ maar ook geeft hij er wel eens de voorkeur aan zijn vriendjes Roy en Ricky mee te nemen, want die willen ook, net als hij, piloot of ontdekkingsreiziger worden. Rineke wil graag ‘juf’ worden en het liefst kleuterjuf. Errol vindt dat maar saai. ‘Helemaal niet saai hoor,’ zegt Rineke dan, ‘juist leuk: leuke dingen maken voor moederdag en vaderdag, spelletjes doen, liedjes zingen. Maar ik wil toch ook wel eens op reis met jou. Ik zou de kleuters dan verhalen kunnen vertellen over wat ik allemaal op onze reizen beleefd heb.’ Zo kon de tweeling uren fantaseren in hun boomhuis. Het gebeurde op een middag dat het nogal waaide. De takken wuifden op en neer, heen en weer, de bladeren maakten een ruisend geluid. Tussen de vertrouwde geluiden hoorden Errol en Rineke opeens een vreemde kreet. ‘Piewww...piewww... piewww...’, klonk het. Stilte. Even later weer: ‘Piewww... piewww...piewww...’.

Errol en Rineke keken elkaar verbaasd aan. Ze kenden alle geluiden van hun boom, wat was dit? Een vreemde vogel? Ze hoefden er niet lang over na te denken. Na het volgende ‘Piewww...’ klonk er een hevig geritsel boven hen. Het was helemaal geen vogel. Er landde een vreemd mannetje in hun boomhuis!

Voordat Errol en Rineke de kans kregen bang te worden, riep het vreemde mannetje vlug: ‘Piewww..., dag Errol, dag Rineke, niet bang zijn, niet bang zijn, ik ben het maar, Piew is mijn naam. Ik ben de geest van deze boom. Ik heb al zo vaak naar jullie gekeken en naar jullie verhalen geluisterd dat ik er altijd naar verlangd heb om eens kennis met jullie te maken.’ Errol en Rineke waren stomverbaasd. Ze hadden wel eens horen vertellen dat er in sommige oude bomen geesten woonden. Volgens de verhalen waren dat altijd goede geesten die alleen 's nachts tevoorschijn kwamen. Ze zorgden voor de groei en de bloei van de boom en daarna voor de vruchten.

Errol en Rineke hadden altijd gedacht dat dat maar sprookjes waren. Maar deze Piew leek zo echt. Hij zag er uit als de kaboutertjes die ze, toen ze klein waren, wel eens in een boek hadden gezien. Maar kabouters bestonden toch alleen in sprookjes?

Ze bekeken Piew nog eens wat beter. Hij was kleiner dan zij, maar hij had het hoofd en de gespierde armen en benen van een volwassen man. Zijn huidskleur was lichtgroen. Zijn lippen, zijn neus en zijn wijd uitstaande puntige oren waren roze van kleur. Het meest opvallende in zijn gezicht waren zijn grote donkergroene ogen, die hen vriendelijk toelachten. Zijn korte broek, het los daaroverheen vallende hemd en de sandalen aan zijn voeten waren van manjebladeren gemaakt. Onder de bijpassende pet hingen lange rode krullen. Piew zag er wel een beetje gek uit, maar leek niet iemand om bang voor te zijn. ‘Piloot of ontdekkingsreiziger wil Errol worden als hij groot is en Rineke kleuterjuf, maar ze wil ook wel af en toe een reisje maken... ahaaaa’, zei Piew. Toen ging de stem van Piew over in gefluister en hij boog zijn lichtgroene hoofd met de donkergroene ogen dicht naar hen toe. Hij lachte daarbij geheimzinnig: ‘Jullie hoeven echt niet te wachten tot jullie groot zijn hoor,’ fluisterde hij, ‘ik breng jullie overal heen, wanneer jullie maar willen.’

Nadat hij dit had gezegd, begon Piew uitgelaten op en neer te springen en hij schaterde van het lachen. Hij gooide zijn pet in de lucht en ving hem handig met zijn krullenbol weer op. ‘Haaaaahaaaaa, leuk hè?’ Hij ging op zijn handen staan en keek Errol en Rineke ondersteboven aan. Hij begon nog harder te lachen. ‘Leuk hè?’ zei hij weer. ‘Zien jullie wel wat ik allemaal kan? Ik wed dat jullie ook best boomgeesten zouden willen zijn.’ ‘Nee, dat willen we helemaal niet,’ riepen Errol en Rineke tegelijk. Maar een kort reisje willen we wel maken. Kort, want onze ouders zouden anders ongerust worden. We moeten op tijd terug zijn om te baden, te eten en naar bed te gaan.’

‘Nu dus, nu meteen dus, maar waarheen, waarheen, zeg het Piew gauw!’ riep Piew, terwijl hij op en neer bleef springen en het spelletje met zijn petje bleef herhalen. Tussendoor liep hij ook op zijn handen het boomhuis rond. ‘Maar hoe gaan we dan op reis?’ vroeg Rineke. ‘We kunnen toch niet vliegen?’ voegde Errol eraan toe.

‘Maar Piew kan wel vliegen, hahaaaa, jullie weten nog niet wat Piew allemaal nog meer kan, Piew kan ook nog toveren,’ riep de gekke kabouter uit. Hij was nu echt door het dolle heen, hij stak zijn tong uit, stuiterde als een bal op en neer op de vloer van het boomhuis, ging opnieuw op zijn handen staan en trappelde met zijn korte beentjes in de lucht. ‘Piew maakt jullie zo klein als de kleine kleutertjes van Rineke en draagt jullie op zijn rug naar welke plaats jullie maar willen.’

Toen zei Errol vastbesloten: ‘Ik wil naar het witte strand en de blauwe zee om de dolfijnen te zien.’ ‘Ik ook, ik ook,’ viel Rineke hem bij en toen begon ook zij op en neer te springen. ‘Pas op Rineke,’ riep Errol, niet springen jij, jij bent te groot, straks maak je ons boomhuis kapot.’ ‘Neeee,’ hoorden zij Piew zeggen, ‘Piew heeft al heel kleine kleutertjes van jullie gemaakt...’ En inderdaad: Piew leek opeens een grote man, maar dat kwam omdat Errol en Rineke heel klein geworden waren.

Piew ging op zijn knieën zitten zodat Errol en Rineke op zijn rug konden klimmen. ‘Naar het witte strand en de blauwe zee om de dolfijnen te zien, dat willen jullie dus. Dat is een goede keus, een heel goede keus zelfs, de allerbeste keus, de juiste keus,’ zei Piew, nu opeens heel ernstig. Met een grote sprong was Piew al hoog boven de boom, hij leek wel een raket! Errol en Rineke sloten hun ogen, een klein beetje bang waren ze toch wel, waar waren ze aan begonnen? Even later, het leken maar enkele ogenblikken, hoorden zij hun gekke nieuwe vriendje roepen: ‘Piewww, piewww, piewww... open de oogjes maar kleuterdekleutertjes....uw wens is vervuld! We zijn al bij de zee. Oooh, wat een mooi strand en wat een mooie zee, nu de dolfijnen nog!’

Errol en Rineke deden hun ogen open en keken stomverbaasd om zich heen. Ze waren op een groot strand met zand zo wit als de lakens aan mamma's waslijn. De zee was even blauw als de wolkenloze hemel erboven. Een stralende zon keek lachend op hen neer alsof ze wilde zeggen: ‘Wel, wat vinden jullie van mijn hemel, van mijn zee en van mijn strand?’ Het geluid van de af en aan rollende golven klonk als muziek. Boven de golven en het strand vlogen grote witte vogels. Errol en Rineke keken hun ogen uit. Ze wisten geen woord uit te brengen. Zoiets moois hadden ze nog nooit gezien en gehoord.

Piew had hen van zijn rug laten zakken en begon alweer op en neer te springen en zijn pet in de lucht te gooien. ‘Nu de dolfijnen nog,’ riep hij opnieuw. ‘Dolfijnen, dolfijnen, waar zijn jullie?’ Al springend ging hij naar het water toe. Zijn manjebladsandalen werden nat. Maar wat was dat...? Dat waren toch geen dolfijnen? Dat waren twee lelijke, grijnzende kaaimankoppen die opeens boven de golven uitstaken. Rineke begon te gillen, ze wilde weglopen. Errol voelde een koude rilling langs zijn rug lopen. De lachende zon was opeens bedekt met een donkere wolk. Maar hun gekke vriendje Piew was opgehouden met springen en riep vlug: ‘Niet bang zijn, niet bang zijn, luister naar mij, Errol en Rineke. Wolk, weg jij, we willen de zon weer zien.’ De wolk gehoorzaamde meteen. Hoewel Errol en Rineke nog steeds bang waren, wilden ze toch wel naar Piew luisteren.

‘Ik zal jullie alles uitleggen,’ zei Piew nu rustig. Hij ging op het witte zand zitten en gebaarde dat Errol en Rineke dat ook moesten doen. ‘Ik zal jullie het hele verhaal vertellen. Luister goed.

Het is bijna honderd jaar geleden gebeurd. In deze zelfde blauwe zee waren twee dolfijnen geboren, een tweeling, net als jullie. Ze zagen er bijzonder uit want ze waren geboren met een glimlach die veel mooier was dan die van andere dolfijnen. Hun moeder was heel gelukkig met haar bijzondere tweeling. Dit maakte de slechte geest van de blauwe zee heel erg jaloers. Hij kon zelf helemaal niet glimlachen en

zijn kinderen ook niet. Hij besloot daarom de mooie jonge dolfijnentweeling in lelijke kaaimannen te veranderen.

Hoe moeder dolfijn de wrede slechte geest van de blauwe zee ook smeekte, haar kinderen bleven kaaimannen. Ze zouden nooit meer kunnen glimlachen, nooit meer sierlijke sprongen maken boven de golven van de blauwe zee. Ze konden alleen maar hun lelijke tanden laten zien.

Moeder dolfijn gaf het niet op. Ze zwom naar de goede geest van de blauwe zee om hem om hulp te vragen. Maar omdat het kwaad zijn werk al had gedaan, kon de goede geest van de blauwe zee er niets meer aan veranderen. Wat hij wel kon beloven was het volgende.

De kaaimannen zouden honderd jaar leven. Als een tweeling uit de mensenwereld voordat de honderd jaar voorbij zouden zijn, een ritje op de ruggen van de kaaimannen durfde te maken, dan zouden de kaaimannen weer in de vriendelijk glimlachende dolfijnen veranderen. Ze zouden daarna nog honderd jaar van de blauwe zee mogen genieten.'

Errol en Rineke hadden ademloos naar hun vriendje Piew de boomgeest geluisterd. Toen ze naar het water keken, zagen ze de krokodillen rusteloos heen en weer zwemmen, wachtend, wisten ze nu. 'Die tweeling uit de mensenwereld... dat zijn wij dus,' zei Errol, 'wij kunnen de dolfijnen redden.' Met verbazing in haar stem zei Rineke: 'Errol, we dachten dat we gewoon even een reisje gingen maken naar het witte strand en de blauwe zee, maar nu zijn we opeens zomaar in een sprookje terecht gekomen! Wat vind jij ervan, zullen we het doen? Durf jij?'

'Als jij durft, dan durf ik ook,' antwoordde Errol. Piew begon meteen weer te springen en zijn pet in de lucht te gooien. 'Hoeraaa! De dolfijnen worden gered! De dolfijnen worden gered! Ik wist het! Ik wist het! Ik heb net op tijd de juiste tweeling gevonden. Ze zijn niet bang!'

Toch een beetje aarzelend liep de tweeling naar het water toe.

De kaaimannen gingen plat op het natte zand liggen zodat Errol en Rineke makkelijk op hun harde, geschubde ruggen konden gaan zitten. Voorzichtig gleden ze verder het water in. Het laatste restje angst van Errol en Rineke was opeens verdwenen. Op het moment dat ze op de ruggen van de kaaimannen zaten, voelden ze dat binnen in die lelijke lijven nog steeds de vriendelijke dolfijnen verborgen waren.

De toverkracht van de slechte watergeest was alleen maar in staat geweest om hun buitenkant te veranderen, niet hun goedaardige binnenkant. Al gauw verloren de kaaimannen hun lelijke uiterlijk: de harde schubben, de lelijke scherpe tanden en de wrede bekken. Na honderd jaar waren ze weer vriendelijk glimlachende dolfijnen en ze zouden dat nog honderd jaar mogen zijn.

De twee tweelingen zweefden in sierlijke bogen boven de blauwe golven terwijl de grote witte vogels boven hen meevlogen. De zon maakte het witte strand nog witter en de zee nog blauwer. Op het strand danste Piew zijn vreugdedans, gooide zijn pet in de lucht en liep op zijn handen. 'Terug naar mijn boom, terug naar mijn boom,' riep hij, veel te gauw naar de zin van Errol en Rineke. Ze bedankten de dolfijnen

door hen zachtjes over hun koppen te aaien en de dolfijnen wuifden met hun vinnen om de tweeling en Piew te groeten. Toen verdwenen ze in de golven, hun eeuwige glimlach om hun vrolijke bekken.

Errol en Rineke klommen weer op de rug van hun vriendje Piew. Ze sloten hun ogen en toen ze ze weer openden waren ze terug in hun boomhuis in de manjeboom. Toen ze van Piews rug stapten, waren ze plotseling weer groot. Maar Piew, waar was Piew gebleven? Ze zagen hem niet meer. Wel hoorden ze heel hoog in de boom het geluid dat niet het geritsel van de bladeren was. ‘Piewww... Piewww...piewww...,’ klonk het, steeds verder weg. Tot ze alleen nog maar de wind hoorden.

‘De volgende keer gaan we een hoge berg beklimmen,’ zei Errol dromerig. ‘Of de wilde dieren bekijken in Afrika, hoe lijkt je dat Errol?’ vroeg Rineke zachtjes.‘Misschien komen we dan wel weer in een sprookje terecht.’ Beiden waren nog vol van het avontuur dat ze beleefd hadden.

Beneden hoorden ze hun moeder roepen: ‘Errol! Rineke! Binnenkomen, het is tijd om te baden!’ Errol en Rineke haastten zich langs de ladder naar beneden en zetten hem in het berghok. Ze zouden die avond niet, zoals anders, met tegenzin naar bed gaan. Ze hoopten in hun dromen de reis met Piew opnieuw te mogen beleven. Opnieuw in sierlijke bogen op de ruggen van de dolfijnen boven de blauwe zee te mogen zweven. Opnieuw de voldoening te mogen beleven net op tijd te zijn om de dolfijnen te redden.

Met Piew naar de woestijn

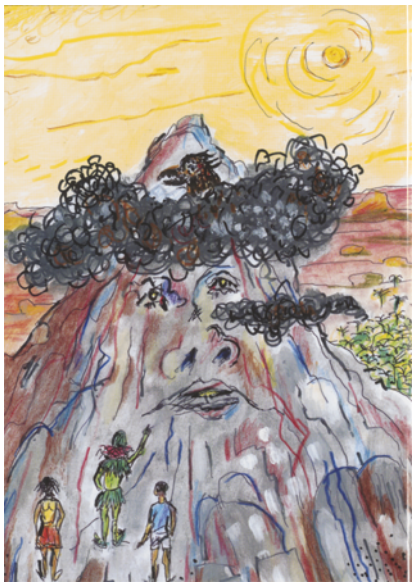

De tweeling Errol en Rineke is een week geleden elf jaar geworden.

Het is precies een jaar geleden dat ze met Piew, de boomgeest van de manjeboom, de reis naar het sprookje van de dolfijnen hebben gemaakt. Het was toen droog en zonnig weer. Ze waren vertrokken vanuit hun boomhuis in de manjeboom. Nu regent het al de hele dag. Ze moeten in huis blijven. Ze zijn al klaar met hun huiswerk en vervelen zich een beetje. Pappa en mamma doen hun middagslaapje.

Door het ruisen van de regen heen horen ze opeens een geluid dat ze een jaar geleden voor het eerst en voor het laatst hebben gehoord. Ze zouden het echter uit duizend andere herkennen. 'Piewww...piewww...piewww...' klink het buiten. Errol en Rineke rennen naar het raam. En wie hangt daar aan het dievenijzer te schommelen? Hun vriendje Piew, de boomgeest van de manjeboom. 'Ik wist dat je zou terugkomen, ik wist het, ik wist het,' roept Errol. 'Maar je hebt ons wel een jaar laten wachten,' voegt Rineke er aan toe. 'Ohhh... dus jullie weten dat het vandaag een jaar geleden is dat we op reis zijn geweest. Waarom zijn jullie dan niet in de boom? Waarom moet ik jullie helemaal hier komen zoeken?' Piew blijft schommelen aan het dievenijzer.

'Maar Piew, het regent, dan blijven we toch binnen? Dan gaan we toch niet in ons boomhuis zitten om ons nat te laten regenen?' roepen Errol en Rineke tegelijk. 'Ach wat,' is het antwoord van de boomgeest, 'zo'n beetje water dat uit de hemel valt, juist lekker. Kijk maar eens hoe fris ik er uitzie. En zouden jullie me niet eens uitnodigen om binnen te komen? Ik hang hier maar te schommelen. Ik word er een beetje duizelig van.' Daar moeten Errol en Rineke erg om lachen! Ze herinneren zich nog heel goed de toverkunsten die Piew hun vorig jaar heeft laten zien. Hoe lenig hij was. Hoe hij kon springen en op zijn handen lopen bijvoorbeeld. Met die duizeligheid zou het wel meevallen. Hij ziet er inderdaad lekker fris uit.

'We zullen de balkondeur openmaken,' zegt Errol, 'dan komen wij naar buiten. Dan kunnen we daar met je praten. Onze ouders slapen. Ze zouden wakker kunnen worden.' Even later zitten Errol en Rineke met hun vriendje Piew op het balkon. Net als vorig jaar kan Piew weer niet stilzitten. Hij springt en stuitert als een bal op en neer, gooit zijn grappige petje in de lucht en vangt het handig met zijn krullenbol op. De druppels vliegen in het rond, zodat Errol en Rineke ook nat worden.

Piew ziet er nog hetzelfde uit als het jaar ervoor. Alleen zijn de broek en het hemd van manjebladeren, zelfs het grappige gezichtje met de donkergroene ogen, nu kletsnat, net als het petje en de manjebladsandalen. De manjebladeren van zijn kleren en sandalen zijn glimmend groen van het regenwater dat er afdruipt.

Al springend -met af en toe een vlug handstandje- roept Piew: 'We hadden een afspraak, jullie en ik, dat zijn jullie toch niet vergeten? Ik heb Errol horen zeggen dat hij de volgende keer een hoge berg wil beklimmen. En Rineke, jij wilde toch naar Afrika om de dieren in de woestijn te zien?' 'Ja Piew, je hebt gelijk, dat wilden we en dat willen we nog.

'Maar waarheen breng je ons deze keer dan?' vraagt Errol. 'Nou, dat lijkt me nogal eenvoudig hè? Naar een berg in Afrika. Dan hebben jullie allebei je zin.' Terwijl hij

dat zegt, gaat Piew alweer op zijn handen staan en loopt een rondje over het balkon. Met een lenige sprong staat hij even later alweer op zijn kleine voetjes. Voor Errol en Rineke nog iets hebben kunnen zeggen, heeft hij weer kleine mensjes van hen ge-

maakt en zitten ze op zijn rug. Als een raket schiet Piew vanaf het balkon de lucht in. Net als de vorige keer houden Errol en Rineke hun ogen stijf dicht. De regen voelen ze niet. ‘We zijn er,’ roept Piew, ‘doe de oogjes maar weer open. Op de hoogste berg, genaamd de berg Boendaladoenda in de Grijsrode Woestijn van Afrika. Lekker fris, geen regen en het enige dier in de omgeving zullen jullie straks zien.’

Verbaasd kijken Errol en Rineke om zich heen. Ze bevinden zich inderdaad halverwege een berg. De top van de berg is niet te zien door een donkere wolk. Als ze voorzichtig naar beneden kijken, zien ze niet ver van de berg, midden in de kale Grijsrode Woestijn, veel groen en hoge palmbomen. ‘Het dier dat ik jullie straks zal laten zien is de vogel Drieneksiewatra. Ze heeft haar nest helemaal op de top, waar jullie die donkere wolk zien. Ze zit daar al vele jaren te broeden op drie eieren. Uit die eieren zullen nooit kleine Drieneksiewatra's komen. Maar dat weet ze niet. Ze zal er dus altijd blijven zitten, tenzij...’

‘Maar waarom heb je ons bij deze vreemde vogel gebracht Piew?’ onderbreekt Rineke Piew verwonderd. ‘Ben je soms van plan om ons weer aan een sprookje te laten meedoen?’ Piew begint alweer te springen op de kale rots waarop ze geland zijn.
‘Wacht maar af, wacht maar af,’ roept hij, ‘er is nog veel meer te vertellen en vooral: te doen.’ ‘Vertel dan Piew, vertel dan,’ roepen Errol en Rineke ongeduldig.

Piews petje vliegt de lucht in en handig vangt hij het weer op met zijn rode krullenbol. Dan gaat Piew eindelijk rustig zitten en begint hij te vertellen. ‘Beneden, aan de voet van de berg Boendaladoenda waarop wij nu staan, is een oase in de Grijsrode Woestijn. Een oase is een plaats waar er diep in de grond bronnen zijn, zodat er altijd volop water is. De grond is er dan ook vruchtbaar. Er zijn palmen en groen gras en vruchtbomen. Volop te eten en te drinken zodat de mensen en de dieren die er wonen nooit iets tekortkomen, ook al wonen ze midden in de Grijsrode Woestijn.

In deze oase, die Groen Geluk heet, woont een volkje dat een beetje op mij lijkt. Ze noemen zich het Lila Peutervolkje omdat ze klein zijn en een lila huidskleur hebben. Hun ogen zijn goudkleurig.’ ‘Zomaar midden in de Grijsrode Woestijn een volkje zo klein als jij, met goudkleurige ogen? En net als jij met een vreemde huidskleur? Dan heb je ons alweer naar een sprookje gebracht Piew,’ zegt Errol.

‘En moeten we weer iets doen in dit sprookje Piew?’ vraagt Rineke. ‘Moeten we weer iemand redden, net als vorig jaar de dolfijnen?’ ‘O, o, o, wat zijn jullie toch knappe kinderen,’ roept Piew uit, ‘dat jullie dat zomaar meteen goed raden. Precies goed geraden, precies goed geraden!’ Piew gaat door met zijn verhaal.

‘Het Lila Peutervolkje beneden in de oase Groen Geluk heeft onze hulp dringend nodig. Beter gezegd: de koning en de koningin van het Lila Peutervolkje. Die hebben al jaren een groot verdriet. Heel lang geleden vloog de slechte heks Krakéria op haar bezem over de Grijsrode Woestijn. Toen ze beneden zich midden in de kale woestijn opeens al dat prachtige groen van de oase Groen Geluk zag, werd ze woedend. Ze kon namelijk geen mooie dingen verdragen, vooral geen kleuren. Ze minderde vaart en bleef hangen, laag boven de oase Groen Geluk. Toen ze tussen het groen ook nog

die mooie lilakleurige peutertjes met hun goudkleurige ogen zag, werd ze nog nijdiger.
Gemeen lachend en krijsend riep ze: ‘Prinses Liliane, de mooie dochter

van de koning en de koningin, zal slapen zolang mijn betovering duurt. Ik laat de zwarte vogel Drieneksiewatra, één van mijn trouwe onderdanen, hier achter. Een donkere wolk zal haar beschermen. Op de top van de berg Boendaladoenda zal ze drie met toverwater gevulde eieren proberen uit te broeden. Ze weet niet dat er nooit kleine Drieneksiewatra's uit zullen komen.

Pas als twee paar donkerbruine ogen en één paar donkergroene ogen tegelijk Drieneksiewatra strak in haar ogen zullen kijken, zal ze weten dat er alleen maar water in haar eieren zit. Ze zal haar nest verlaten om er nooit terug te keren. De drie bezitters van de donkerbruine en de donkergroene ogen moeten elk een ei uit het nest halen en naar de oase brengen.

De koning en de koningin moeten de eieren stukslaan in een kom. Ze moeten de prinses met het water natmaken. Dan pas zal ze uit haar toverslaap ontwaken. Heb ik dat niet mooi bedacht? Hahaha...hihihi..., er is natuurlijk weinig of helemaal geen kans dat dit alles ooit zal gebeuren. Welterusten dus prinsesje en huilen jullie maar lekker, koning en koningin!'

Na een korte stilte vervolgt Piew zijn verhaal: 'Nadat ze haar betovering had uitgesproken, is Krakéria, op haar gemene heksenmanier "hahahaha" en "hihihihi" gillend, verder de woestijn in gevlogen. Niemand heeft haar ooit weergezien. Tot nu toe is alles uitgekomen zoals zij het voorspeld heeft. Begrijpen jullie nu, Errol en Rineke, waarom ik jullie hier gebracht heb? Jullie hebben beiden donkerbruine ogen en de mijne zijn donkergroen. Wij drietjes kunnen de prinses laten ontwaken.'

'We begrijpen het Piew. En we willen natuurlijk heel graag helpen. We willen niets liever dan dat de prinses ontwaakt en de koning en de koningin en alle andere Lila Peutertjes weer gelukkig zijn.'

Rineke zegt dit met tranen in haar ogen. Ze is heel erg onder de indruk van Piews verhaal. 'Maar Piew,' zegt Errol, terwijl hij nadenkt, 'hoe weet jij dit eigenlijk allemaal?' 'Alle goede geesten zijn vrienden van elkaar, Errol. Dus ook de goede geest van de berg Boendaladoenda, waarop wij nu staan, is mijn vriend. Alle goede geesten werken samen en weten alles van elkaar. En als het nodig is, kunnen wij altijd op elkaar rekenen.' Errol en Rineke kijken nieuwsgierig om zich heen alsof zij verwachten de goede geest van de berg Boendaladoenda te zien verschijnen.

'Nee, nee,' zegt Piew, die hun gedachten raadt, 'hij woont heel diep onder de berg. Al zal hij zich niet laten zien, hij voelt toch dat wij hier zijn. Hij heeft mij al laten weten dat hij blij is dat er eindelijk een einde komt aan het verdriet van de goede Lila Peuters.' 'Wat doen we dus nu?' vraagt Rineke. Piew gaat op zijn knieën zitten en Errol en Rineke klimmen op zijn rug.

Ze hoeven niet ver meer omhoog. Even later kunnen zij de grote zwarte vogel Drieneksiewatra op haar nest zien zitten. De donkere wolk, die net als de zwarte vogel een deel van het kwaad is dat Krakéria heeft achtergelaten, blijft er omheen zweven. Ze kunnen de vogel daardoor niet duidelijk zien. Het blijkt dus helemaal niet zo gemakkelijk om Drieneksiewatra in de ogen te kijken.

Piew draait rondjes om het grote nest, maar de donkere wolk draait mee.

Piew probeert de donkere wolk te slim af te zijn, maar het lukt niet. En is er een en-

kele keer een kleine kans, dan keert de vogel haar kop de andere kant uit. Net als Piew en de kinderen beginnen te denken dat het niet zal lukken, horen ze een zwaar gerommel in de buik van de berg... De berg Boendaladoenda beweegt!

De geest van de berg slaakt een diepe zucht alsof hij net is ontwaakt en met een donderende stem roept hij: ‘En nu is het afgelopen! Donkere wolk weg jij! Want ook jij bent in dienst van die slechte Krakéria!’ De wolk drijft onmiddellijk de woestijn in.

‘En jij, zwarte vogel, zit stil zodat Piew en de kinderen je kunnen aankijken.’ Doodstil zit Drieneksiewatra op haar nest. Ze beweegt haar kop niet meer. Piew en de kinderen kijken haar snel strak in de ogen. Daarna vliegt de zwarte vogel met veel lawaai van klapwiekende vleugels weg in de richting waarin jaren geleden de heks Krakéria verdween. Het laatste restje van het kwaad is verjaagd.

‘Dank, heel veel dank, mijn goede grote vriend die onder de berg Boendaladoenda woont!’ roept Piew. Een zacht, nu vriendelijk klinkend gerommel is het antwoord. Vlug nemen Piew, Errol en Rineke elk een ei, waarna Piew voorzichtig langs de helling van de berg Boendaladoenda naar beneden zweeft. Heel voorzichtig, want de eieren mogen onderweg niet breken. De Lila Peutertjes in de oase Groen Geluk zien hen komen en staan te springen en te juichen. Ze brengen Piew en de kinderen naar de boom waaronder het bed staat waarin prinses Liliane ligt te slapen. Haar ouders houden al jaren de wacht bij hun dochter. Vlug wordt er een kom gebracht, de eieren worden stukgeslagen en het toverwater wordt opgevangen in de kom. De koning en de koningin maken hun dochter nat met het toverwater. En het wonder gebeurt: prinses Liliane ontwaakt!

Alle Lila Peutertjes hebben vol spanning toegekeken. Ook Piew, Errol en Rineke. Iedereen wilde weten of alles werkelijk zou gebeuren zoals de heks het voorspeld had. De prinses is intussen opgestaan en omhelst haar ouders. Die huilen nog steeds dikke tranen, maar nu zijn het tranen van vreugde.

‘Kom Errol en Rineke,’ fluistert Piew, ‘ons werk hier is gedaan. Vlug weg nu niemand het merkt.’ Eigenlijk hadden Errol en Rineke nog wel even willen rondkijken in de vredige oase Groen Geluk om te zien hoe de vriendelijke Lila Peutertjes er leven. Het is er zo mooi groen... Maar ze begrijpen dat voor hen het sprookje nu voorbij is. Ze klimmen op Piews rug en sluiten hun ogen. Als ze ze weer openen, landt Piew in het boomhuis in de manjeboom.

‘Nee Piew, de ladder staat er toch niet? Niet in het boomhuis, maar op het balkon!’ roept Errol. Maar voordat Piew weer kan opstijgen, klinken er vreselijke geluiden boven in de manjeboom. De takken en de bladeren boven hen schudden alsof het stormt. Daarbovenuit klinkt een krijsende stem: ‘Jij ellendige boom-aap, ik kom jou eens een lesje leren! Jij met je goede daden en je brave tweeling! Mijn werk verpesten hè? Mijn wolk en mijn vogel wegjagen, mijn eieren naar die stomme Lila Peutertjes brengen! Dat suffe paarse prinsesje wakker maken! Alles weer leuk en aardig daar in die gezellige oase! O, o, o, wat is het Geluk weer Groen! Laat me niet lachen!

Vrijpostige dwerg die je bent, ik ga het jou betaald zetten, lelijke groene boomkabouter! Wat zijn we toch goed! En die vriend van je, die Boendaladoenda-geest, die moest zich er ook zo nodig mee bemoeien! Die lafaard kan ik helaas niet te pakken krijgen,

die schuilt diep in zijn berg. Maar jij! Kom jij maar eens naar boven, dan zal ik jou eens iets laten beleven!'

Errol en Rineke zijn zich een aap geschrokken. Krakéria, de heks uit het sprookje dat ze zonet verlaten hebben, is hen achternagekomen! Piew is helemaal niet bang. Hij stelt Errol en Rineke gerust. Er zal hen niets overkomen als ze maar rustig in hun boomhuis blijven. Hij gaat afrekenen met die gemene heks Krakéria. Hij schiet omhoog de boom in. Errol en Rineke blijven doodstil op de bankjes van het boomhuis zitten. Boven in de boom horen ze de geluiden van een gevecht. De takken bewegen wild en er komen bladeren naar beneden. Het geschreeuw van Krakéria gaat door. De kinderen kraken dat hun vriendje Piew de scheldende heks de baas zal zijn. Tot plotseling... het geschreeuw en de heftige bewegingen van de boom ophouden.

Het is opeens doodstil. Is het gevecht afgelopen?

Bah, wat een smerige stank daalt er van boven op hen neer. Het is zo erg dat Errol en Rineke met hun duim en vingers hun neus moeten dichtknijpen. 'Fyofyo,' zegt Errol 'En een vieze brandlucht,' zegt Rineke. De smerige geuren zijn niet te verdragen. Tegelijkertijd vallen er verbrande bladeren en gloeiende stukjes hout naar beneden die als hoopjes as onder de boom terechtkomen maar meteen weer verdwijnen.

Even later klinkt heel ver weg het bekende vrolijke 'Piewww... piewww... piewww...' Errol en Rineke slaken een zucht van verlichting. Gelukkig, hun vriendje heeft het gevecht gewonnen.

'Errol! Rineke! Waar zitten jullie? Toch niet in het boomhuis? De ladder staat in het berghok!' 'Ja mamma, wel in het boomhuis,' roept Errol verschrikt terug.

'Wel alle... hoe zijn jullie daar dan gekomen zonder ladder? Toch niet geklommen?' Dat is pappa's stem en die klinkt niet al te vriendelijk. 'Ja pappa, wel geklommen,' klinkt het nu tweestemmig.

Pappa komt al met de ladder aanlopen en zet die tegen de manjeboom.

'En nu onmiddellijk eruit zeg ik, zijn jullie helemaal gek geworden? Jullie hadden wel een ongeluk kunnen krijgen! Eruit en snel ook, vooruit, naar beneden komen, in het bad en voor straf zonder eten naar bed,' buldert pappa. Hij is woedend!

Errol en Rineke haasten zich naar beneden. Springend over de plassen die nog op het erf staan na de zware regen, gaan ze het huis in. Een kwartiertje later zijn ze, fris gebaad en in pyjama, in hun kamer. Omdat mamma de straf zonder-eten-naar-bed een beetje te erg vindt, brengt ze voor elk een brood pindakaas en een kannetje melk in hun kamer. 'Bedankt ma,' klinkt het berouwvol uit twee kauwende monden.

'En na het eten meteen tanden poetsen en naar bed. En nooit meer zulke gekke streken uithalen,' zegt mamma streng. Errol en Rineke geven elkaar stiekem een knipoogje. Dat ze nu al twee keer met Piew, de geest van de manjeboom, een reis naar een sprookje hebben gemaakt, zullen ze nooit aan iemand vertellen.

Dat blijft hun geheim.

Het geheim van de regenboog

Er was eens een regenboog. Hij was veel mooier en veel breder dan andere regenbogen. Behalve de kleuren rood, oranje, geel, groen, blauw, indigo en violet had hij nog zeven andere kleuren: donkerrood naast lichtrood, donkerblauw naast lichtblauw ... enzovoorts, enzovoorts. Hij verscheen wanneer er een gouden zon aan een zilverkleurige hemel stond, wanneer de witte wolken lichtblauw en lichtroze werden en regendruppeltjes zo fijn als kleine pareltjes lieten vallen. De regenboog begon aan de ene kant van een rivier en vormde een brug over het water naar de andere kant.

De bewaker van de regenboog heette Wendel Wensdroom.

Rashida mocht de regenboog en zijn bewaker Wendel Wensdroom ontmoeten, korte tijd nadat haar broertje Johny uit de grote flamboyant op het achtererf gevallen was. De kleine jongen had ervan gehouden om in bomen te klimmen vanaf het moment dat hij groot genoeg was om buiten op het erf te spelen. Al werd hij altijd weer gewaarschuwd voor het gevaar door pappa en mamma, door de beide opa's en oma's en zijn oudere zus Rashida, kon hij het niet laten om ongehoorzaam te zijn.

Hij had geen arm of been gebroken bij de val uit de flamboyant. Blauwe plekken en een flinke bult op zijn hoofd waren er natuurlijk wel. Ondanks Johny's gebrul en de belofte het nooit meer te zullen doen, wist iedereen dat hij toch weer in een boom zou klimmen zodra hij van deze schrik bekomen was. Maar de volgende ochtend konden ze Johny niet wakker krijgen. Na enkele dagen in het ziekenhuis bleek de flamboyant de laatste boom te zijn geweest waarin Johny geklommen was.

Groot was het verdriet van de hele familie. Ontroostbaar waren pappa en mamma, de beide opa's en oma's en vooral Rashida die dol was geweest op haar ondeugende broertje. Ze hadden niet eens afscheid van hem kunnen nemen. Ze waren boos op hem geweest en hadden zelfs geroepen dat het zijn eigen schuld was.

Als Rashida op een middag niet lang na de dood van haar broertje uit het raam van haar kamer naar buiten staat te staren, valt haar iets bijzonders op. Waar is de flamboyant, waar zijn de andere bomen? Waar is al het groen van het achtererf waarop haar kamer uitziet? Wat ze nu ziet is een grasveld zonder bomen. Boven het grasveld vallen heel fijne regendruppeltjes. Waar het gras ophoudt ziet ze water en aan de oever daarvan het begin van een brede, veelkleurige regenboog.

Rashida moet haar ogen met haar arm beschermen tegen de schittering van de zon die op het water schijnt. Als haar ogen gewend zijn aan het ongewone, ziet ze naast het begin van de regenboog een figuurtje staan dat haar lijkt te wenken. Rashida kan de verleiding niet weerstaan om uit haar raam te klimmen en over het grasveld naar de regenboog en het wenkende figuurtje toe te lopen. Het valt haar op dat de regendruppeltjes zo fijn zijn dat ze haar niet eens nat maken.

Als ze het water bereikt heeft, ziet ze dat het figuurtje een jongen is, iets ouder dan zijzelf, met zwart, golvend haar dat tot zijn schouders hangt. Ze kan zien dat zijn ogen blauw zijn, maar de rest van zijn lichaam is bedekt met de kleine bloemetjes van verschillende kleuren faya lobi. Ze herinneren Rashida aan de strooibloemetjes

die ze Johny als laatste groet hebben meegegeven. Ook ruikt ze weer de geur van de vele rozen. Ze moet huilen bij de droevige gedachten die bij haar opkomen.

‘Jij bent Rashida,’ zegt de jongen met het zwarte haar en de blauwe ogen.

‘En mijn naam is Wendel Wensdroom. Ik ben de bewaker van de regenboog die deze oever van de rivier met de andere verbindt. Ik kan je verder nog vertellen dat mijn regenboog een regenboog met een geheim is.’ ‘O,’ zegt Rashida, omdat ze niets anders weet te zeggen en nog steeds haar tranen niet kan bedwingen. ‘Ik weet waarom jij huilt, Rashida,’ zegt Wendel Wensdroom. ‘Ik weet wat er met je kleine broertje is gebeurd. Ik heb op je gewacht want ik wist dat je zou komen. Jij verlangt naar je kleine broertje.

Wel, Rashida, het geheim van mijn regenboog is dat die eigenlijk een brug is waar ik jou overheen kan brengen om je broertje te zien.’ ‘Ik weet best,’ snikt Rashida, ‘dat je me mijn broertje niet kan teruggeven, maar oh, wat zou ik hem graag nog even terugzien om afscheid van hem te kunnen nemen. Om hem te zeggen hoeveel we van hem houden. Om hem te zeggen hoe erg we het vinden dat we boos op hem waren en geroepen hebben dat het zijn eigen schuld was.’

‘Je wens zal worden vervuld, lieve Rashida,’ zegt Wendel Wensdroom.

‘Ook Johny heeft de regenboog als brug gebruikt om naar de overkant te gaan. Hij kon het alleen, hij had mijn hulp niet nodig. Jou zal ik echter moeten helpen, want ik zal je straks ook weer terug moeten brengen. Houd mijn hand dus goed vast.’

Dapper pakt Rashida de uitgestoken hand van Wendel Wensdroom. Samen beginnen ze aan de overtocht. De regenboog is breed genoeg voor hen beiden. De zon aan de zilverkleurige hemel en de roze en blauwe wolkjes kijken toe en begeleiden hen. Het klimmen kost hun geen enkele moeite omdat ze net even boven de regenboog zweven. Nadat ze het hoogste punt hebben bereikt, gaat de afdaling al even gemakkelijk. De fijne regendruppeltjes vallen nog steeds, maar maken Rashida niet nat.

‘We zijn er,’ zegt Wendel Wensdroom als ze de andere oever bereikt hebben.

‘Waar is Johny? Wanneer kan ik hem zien?’ vraagt Rashida meteen.

‘Even geduld Rashida,’ antwoordt Wendel Wensdroom, ‘we moeten naar het bomenpark.’ ‘Naar... naar het bomenpark? Maar... zijn er hier dan ook bomen?’ vraagt Rashida bezorgd. ‘Ja, die zijn er, Rashida, maar je hoeft je niet ongerust te maken over Johny. Hij kan hier in bomen klimmen zo vaak hij maar wil. Want dat is toch wat hij het liefste doet?’ Rashida knikt. ‘Ja, dat is waar,’ zegt ze. ‘Wel, dan kan hij nu zijn hartje ophalen. Natuurlijk valt hij hier ook wel eens uit een boom. Maar op het moment dat hij valt, bereikt hij zwevend de grond zodat hij zich nooit pijn kan doen.

Het zal nog een hele tijd duren voor hij in de hoogste boom kan klimmen zonder te vallen, want ook hier moet hij alles leren.’

Ze zijn intussen bij een grote groep bomen gekomen. ‘Joehoe...! Rashida! Kijk! Hier!’ hoort Rashida een bekend stemmetje roepen. En even later komt Johny uit de top van een boom naar beneden zweven. Met een sprongetje landt hij vlak voor haar. ‘Johny,’ stamelt Rashida. ‘Hoe is het met je?’ ‘Dat zie je toch, met mij gaat het prima.’

Als hij zich omkeert om in een andere boom te klimmen, roept Rashida: ‘Johny, wacht, ik ben gekomen om afscheid van je te nemen en om je te vertellen hoeveel we van je houden. En ook dat het ons zo heel erg spijt dat we boos op je waren en hebben geroepen dat het je eigen schuld was.’ ‘Ik hou ook van jullie, ga dat maar vertellen. En zeg ook maar dat ik hier de hele dag in bomen mag klimmen.

Afscheid nemen was niet nodig. Ik ben altijd bij jullie, ook al ben ik nu aan de andere kant van de regenboog. Ga je me nog eens komen zien, Rashida? Dag mag hoor, Wendel brengt je wel. Ja toch Wendel? Doehoei Rashida, doe iedereen de groeten. Nu moet ik er echt weer vandoor want de volgende boom wacht op me!' Johny is al verdwenen tussen de dichte bladeren van een grote boom.

'Ben je tevreden Rashida?' vraagt Wendel Wensdroom met een knipoog.

'Je mag zelfs af en toe terugkomen om Johny te groeten, hij heeft het zelf gezegd.' 'Ik zal hiermee wel tevreden moeten zijn,' antwoordt Rashida. 'Ik weet dat hij nooit bij ons zal terugkomen. Dat hij aan de overkant van de rivier, aan het einde van de regenboog verder zal leven en doen wat hij het liefste doet: in bomen klimmen.' 'Dan breng ik je nu terug Rashida. Pak mijn hand maar weer vast.' Even later zweven ze hand in hand boven de regenboog terug naar de andere oever, waar Rashida nog lange tijd blijven zal. De zon schijnt nog steeds door de fijne pareldruppeltjes heen. De wolken zijn nog steeds roze en blauw.

Eenmaal op het grasveld en nadat ze afscheid heeft genomen van Wendel Wensdroom rent Rashida terug naar huis. Als ze de fijne regendruppeltjes niet meer voelt, kijkt ze al rennend even over haar schouder. De regenboog en zijn bewaker zijn er niet meer. Het water is er niet meer. De zilverkleurige hemel is weer gewoon blauw en de zon verdwijnt net achter een gewone witte wolk. Maar ze weet wat ze gezien heeft en waar ze geweest is en dat ze erheen mag als ze dat wil.

Een ogenblik later staat Rashida op haar eigen achtererf met de flamboyant en de andere bomen. Ze klimt haastig weer door het raam haar kamer binnen.'Pappa! Mamma!' roept ze luid en opgewonden. Pappa en mamma komen ongerust Rashida's kamer binnen omdat ze denken dat er iets ergs met haar is gebeurd.

'Pappa! Mamma!' roept Rashida opnieuw. 'Er was een regenboog boven een rivier. Wendel Wensdroom heeft me over de regenboog en de rivier gebracht en ik heb Johny gezien en gesproken. Hij maakt het goed. Hij klimt in bomen zonder te vallen!' Rashida hijgt en hapt naar adem. Ze is uitgeput van het harde lopen.

'Ach lieverd,' zegt mamma treurig, 'je bent overstuur, ga maar gauw een lekker bad nemen. Johny komt echt nooit meer bij ons terug.' 'Nee mamma, dat is waar, maar hij is aan de andere kant van de regenboog en ik mag hem bezoeken wanneer ik wil.' 'Aan de andere kant van een regenboog,' zegt pappa, 'dat kan niet Rashida, je bent helemaal in de war, Johny is uit een boom gevallen en hij is dood. Het was een droom, een wensdroom.' 'Niet "een" wensdroom pappa, maar Wendel Wensdroom zei ik,' antwoordt Rashida ongeduldig. 'Hij bewaakt de regenboog en hij heeft me bij Johny gebracht. En ik mag terugkomen zodra ik Johny wil zien.' Bedroefd verlaten pappa en mamma Rashida's kamer.

Hoewel Rashida tenslotte wel begreep dat pappa en mamma haar nooit zouden geloven, wist zij wel beter. Zij zou zorgen dat het contact met Johny nooit verloren ging. Wendel Wensdroom zou haar helpen. Toen ze na het baden haar haren borstelde, vielen er witte, rode, gele en roze bloemetjes van faya lobi op de grond. Tegelijkertijd vulde de geur van rozen haar kamer. 'Dank je, Wendel Wensdroom, dank je,'

fluisterde Rashida ontroerd, terwijl ze heel voorzichtig de kleine bloemetjes begon op te rapen.

De leguaan en de grassprieten

De wereld van Letitia Leguaan is groen. Letitia zelf is ook groen, zo groen als het gras na een regenbui. De tamarindeboom waarin zij woont en de groene blaadjes die zij eet, omringen en beschermen liefdevol haar lange groene lijf met de even lange staart. Haar kopje is klein, haar pientere oogjes bekijken oplettend haar groene omgeving. Haar vier korte maar stevige pootjes zitten dicht aan haar lichaam. Ze hebben klauwtjes met wijd uitgespreide vingertjes. Daarmee kan Letitia zich overal goed aan vasthouden en ze kan er ook heel hard mee lopen. Dat is nodig omdat Letitia, evenals haar soortgenoten, vijanden heeft die niet zien hoe mooi ze is, maar voor wie ze alleen maar een lekker hapje betekent. Vooral in de tijd waarin ze eieren in haar buikje bewaart waaruit na een poosje haar kindertjes zullen komen. Die eieren zijn voor Letitia's vijanden zelfs een bijzondere lekkernij. Leguanen als Letitia worden vaak door mensen gevangen en opgegeten.

Maar op het erf waar Letitia met haar familie woont, gebeurt dat niet. Ze leidt er een rustig leven en kan elke dag opnieuw op haar gemak snoepen van de frisse jonge blaadjes die zij in de bomen vindt. Letitia's vijanden zijn de drie honden van het erf, maar die kunnen niet in de bomen klimmen. Zolang Letitia maar ver boven de grond blijft, is ze veilig.

Maar op een kwade dag viel Letitia, zwaar door de eieren in haar buikje, zomaar met een plof uit een boom op het gras. De honden hoorden het meteen en zetten de achtervolging in, luid blaffend en grommend. Letitia was verlamd van schrik, een paar seconden maar. Ze zette het daarna meteen op een lopen. Toen deed ze iets dat een beetje dom was.

In plaats van zichzelf vlug langs de stam van een boom in veiligheid te brengen, liep ze precies de verkeerde kant uit en kwam buiten de omheining van het erf in het gras terecht, waar er geen bomen waren om in te klimmen. Zo ver ze kijken kon zag ze alleen maar hoog gras om zich heen.

Haar bekje ging open en dicht, open en dicht, alsof ze iets wilde roepen tegen de blaffende honden aan de andere kant van het hek. Geluid kwam er echter niet uit, alleen af en toe een zielig hikje. Toen het blaffen en grommen van de opgewonden honden luider en luider werd, durfde Letitia ook een dreigende houding aan te nemen. Ze richtte zich half op, sperde haar bekje wijd open en zwiepte dreigend met haar lange staart. Dit maakte geen indruk op de honden, die alleen maar steeds meer trek kregen in het lekkere groene hapje. De honden konden niet bij Letitia komen, maar Letitia zat in de val en kon nergens heen.

Het begon donkerte worden. De honden hielden niet op met blaffen en grommen. Woewoewoewoe... grrrr...grrrr...grrr... Letitia kon niet meer. Uitgeput lag ze in het al vochtige gras, helemaal in de war door wat er met haar gebeurd was. Ondanks het lawaai dat de honden maar bleven maken, sliep ze in. Misschien zou de ochtend redding brengen.

Maar zo lang hoefde ze niet te wachten. Toen het nacht geworden was, werd Letitia wakker door een druk gefluister om haar heen. Ze meende een heleboel stemmetjes te horen... of was het gewoon het gras dat haar wilde troosten?

Kijk eens aan: een leguaan!
Letitia... Letitia...
Zeg eens, kun jij ons verstaan?
Mooie dikke leguaan,
waar kom jij opeens vandaan?
Letitia, groene leguaan,
wij bieden onze diensten aan!

Slaperig keek Letitia om zich heen. Wat was dat? Wat waren dat voor fluisterende stemmetjes? 'Wij zijn de familie Grasspriet,' hoorde ze fluisteren, 'en wij wonen net als jij en je familie op dit erf. Of eigenlijk woont ons deel van de familie buiten de omheining. Maar wij horen er wel bij. De lange grassprieten bewogen door de nachtwind zodat Letitia het fluisteren kon verstaan. 'Het was wel een beetje dom van je Letitia, om naar de verkeerde kant te vluchten,' fluisterde een grasspriet met een grote pluim op zijn kop, die de baas van de grassprieten leek te zijn. 'Toch willen we jou helpen om langs die vrijpostige honden te komen zodat je weer naar huis kan.'

'Ik wil niets liever, maar hoe denken jullie dat te doen?' fluisterde Letitia terug.

De grasspriet met de pluim die boven alle andere uitstak, antwoordde voor allemaal: 'Zie je niet Letitia hoe lang wij zijn? Daardoor kunnen wij fluisteren als de wind door ons heen waait en... wij kunnen zelfs een slaapliedje zingen zodat de honden in slaap vallen!' 'Dat zou goed zijn,' fluisterde Letitia weer, 'dan kan ik vlug langs hen heen rennen.' 'Maar weet je Letitia,' fluisterde de lange met de pluim weer, 'hoe het komt dat wij zo lang zijn en dus kunnen fluisteren en in staat zijn jou te helpen?' Letitia schudde haar kopje. Nee, dat wist ze niet.

'Dat komt doordat er in het huis waarbij dit erf hoort een enorme luilak van een vent woont. Hij heeft een grasmaaimachine, maar hij is te lui om te maaien. Dus denk maar niet dat wij op tijd gemaaid worden! Daarom zijn wij zo lang en kunnen wij fluisteren.' Alle andere grassprieten wuifden heen en weer om aan te geven dat de grote spriet met de pluim helemaal gelijk had. 'En Letitia, als die vent niet zo lui was, dan was hij toch ook allang zijn huis uitgekomen om zijn vrijpostige honden aan te spreken om ze te laten ophouden met blaffen?' Ook hiermee waren de andere grassprieten het eens. Letitia knikte. Ja, zo was het.

De lange grasspriet had gelijk. Hij was een slimme grasspriet. 'Let op Letitia,' fluisterde de lange spriet weer, 'nu gaan wij met z'n allen een slaapliedje fluisteren dat de wind naar de honden toe zal waaien. Als de honden slapen, kun jij ontsnappen.'

Even later klonk het zachtjes:

Slaap hondje slaap,
blaf niet meer, maar gaap,
wees stil nu bij de volle maan
en droom maar van de leguaan.
Wij zorgen voor het groene dier,
als de zon weer schijnt is zij ver van hier.

Het slaapliedje werd enkele malen herhaald, steeds zachter, steeds langzamer...

De honden lieten hun koppen zakken, ze strekten zich uit, hun oogleden werden zwaar en vielen dicht. Even later hoorde Letitia hen zachtjes snurken.

Ze kroop tussen de planken van de omheining door, rende zo snel ze kon langs de slapende honden naar de tamarindeboom en klom langs de stam naar boven.

De andere leguanen hadden zich erg ongerust gemaakt. Het blaffen van de honden had hen wakker gehouden. Ze voelden het gevaar. En omdat Letitia die avond niet was thuisgekomen, hadden ze begrepen dat er iets met haar gebeurd was. Nadat alle leguanen en zelfs de tamarindeboom Letitia hadden begroet, gingen ze tevreden slapen. De volle maan glimlachte. De rust op het erf was weergekeerd.

Maar niet voor lang, want de volgende ochtend pakte de luilak waarover de lange grasspriet gesproken had eindelijk zijn grasmaaimachine en maaide het gras op het erf en daarbuiten. Ook de groene fluisteraars die Letitia's leven hadden gered, werden een kopje kleiner gemaakt. Die zouden voorlopig niet meer kunnen fluisteren en geen slaapliedjes meer kunnen zingen. Dus Letitia en de andere leguanen moesten in de bomen blijven!

De volgende dag viel Letitia alweer uit de boom en alweer vluchtte ze de verkeerde kant uit en kwam buiten de omheining terecht. Ze verwachtte opnieuw hulp te krijgen van haar vrienden de grassprieten, maar die waren er niet meer. Een van de drie vrijpostige honden slaagde er deze keer in zijn nek zo ver uit te strekken dat hij Letitia, die buiten adem was en niet verder kon, te pakken kreeg en binnen de omheining trok. Van Letitia, de leguaan die zo groen was geweest als het gras na een regenbui, bleef geen stukje vlees en geen eitje over. De vrijpostige honden vochten om het laatste stukje staart. Dat verdween tenslotte in de bek van de sterkste van het drietal.

De tamarinde-tovenaartjes

Op een erf staat een grote tamarindeboom. Ergens halverwege de stam is er een piepklein holletje. De opening is afgesloten met een al even klein deurtje dat alleen kan worden geopend als Ednir of Amat, de tamarinde-tovenaartjes die erin wonen, een toverspreuk uitspreken. De toverspreuk is elke dag een andere. Om de beurt bedenken Ednir en Amat een spreuk die alleen zij kennen, zodat er geen vreemden hun holletje kunnen binnendringen.

Eigenlijk is het helemaal niet nodig om zo voorzichtig te zijn, omdat het deurtje van hun holletje niet te zien is voor wie niet weet dat het er is. Precies zoals Ednir en Amat zelf niet te zien zijn voor wie niet weet dat zij bestaan. Maar je kan nooit weten, dus hadden ze toch maar gedacht dat een toverspreuk het veiligst was. Ook voor hun namen hadden ze iets toverachtigs bedacht: die kun je niet alleen van voren naar achteren, maar ook van achteren naar voren lezen en uitspreken. Probeer het maar!

Ednir en Amat zijn zo klein als een mensenhand. Ze zijn groen wanneer de peulen van de tamarindeboom groen zijn en veranderen van groen naar bruin als de peulen rijp worden. Net als de mensen hebben ze een lijfje, armpjes met handjes en beentjes met voetjes. Pientere gezichtjes hebben ze, hun oogjes schitteren als sterretjes. Rondom hun hoofdjes, die bedekt zijn met golvend haar, straalt er een krans van helder wit licht.

Ook hun haren zijn groen als de peulen groen zijn en bruin als de peulen bruin zijn. Ze kunnen zichzelf helemaal naar de top van de boom verplaatsen. Ook zweven ze tussen de takken van de boom om te zien of de peulen groeien en rijp worden.

Behalve een kort gesprekje 's morgens vroeg over de toverspreuk, spreken ze heel weinig. Ze begrijpen elkaar ook zonder woorden heel goed. Als Ednir Amat aankijkt, dan kan hij Amats gedachten lezen. Omgekeerd is dat ook het geval. Komt het voor dat de een de ander bij de naam noemt, dan doet hij dat ook zo kort mogelijk: Ednir noemt Amat ‘Am’ en Amat noemt Ednir ‘Ed’.

Met liefdevolle gedachten en strelende handjes moedigen ze hun boom aan te groeien, de roodbruine bloemen te bloeien en de peulen te rijpen. Ednir en Amat leven van het licht van de zon, van de geuren die rond hun boom zweven en van de kleuren van bloemen en bomen op het erf die ze met hun oogjes opnemen. De kracht die ze op deze manier ontvangen, delen ze met hun tamarindeboom. Ednir en Amat zijn de kleine beschermers van de grote tamarindeboom.

Zodra er voldoende rijpe vruchten zijn, komt de man die in het huis op het erf woont met een plukker op een lange steel om de tamarindes te plukken. Aan het einde van de steel hangt een zak waarin de rijpe vruchten vallen. Als de man veel vruchten geplukt heeft, brengt hij die naar de keuken. Zijn vrouw dopt een deel en legt die in de zon te drogen. Daarvan maakt zij later tamarindestroop.

Van een ander deel gebruikt zij het zachte, zure moes rond de pitten om er met suiker tamarindekoekjes van te maken. Op dat alles -vanaf het plukken van de vruchten tot en met het maken van de stroop en de koekjes- houden Ednir en Amat toezicht.

Zonder dat de man en de vrouw het zien of zelfs maar vermoeden dat zij bestaan,
zorgen Ednir en Amat ervoor dat er niets verloren gaat van wat zij zo zorgvuldig

beschermd hebben. Zij letten erop dat er geen peul op de grond valt en dat er geen peul verloren gaat bij het doppen of bij het drogen. En wat het belangrijkste is: omdat Ednir en Amat steeds in haar buurt blijven terwijl ze bezig is, maakt de vrouw de allerlekkerste stroop en koekjes. Ze is dan ook bij alle mensen in haar omgeving bekend om de tamarindestroop en de tamarindekoekjes die ze verkoopt. Maar niemand weet dat het allemaal komt door Ednir en Amat, de tamarinde-tovenaartjes.

Op een middag in de grote regentijd gebeurt er echter iets verschrikkelijks. Het heeft al vanaf de vroege ochtend hard geregend. Ednir heeft de toverspreuk voor die dag al vroeg bedacht. Omdat het zo regende heeft hij gekozen voor:

> Regenboog met kleurenpracht,
> kom op tijd, geef ons je kracht.

Ednir en Amat zijn niet uit hun holletje gekomen, maar hebben geduldig zitten wachten tot het droog zou worden. Ze zitten niet in het donker. De heldere witte stralen rondom hun hoofdjes zijn meer dan voldoende om hun holletje te verlichten. Wat ze echter moeten missen, zijn het zonlicht en de geuren en kleuren van het erf, die hun de kracht moeten geven om zelf van te leven en te delen met hun tamarindeboom.

Maar het blijft regenen. Ednir en Amat kunnen niet naar buiten. Ze voelen zich steeds zwakker worden. In de middag begint het te onweren. De bliksem kunnen de twee tovenaartjes niet zien, maar zij horen de donder. En ze voelen de angst van hun grote sterke tamarindeboom. Ze beginnen zich ongerust te maken. Hoe moet dit aflopen? Plotseling klinkt de hardste donderslag die ze ooit gehoord hebben. Knetterdeknetterdeknetterdeknetter... rrrrrrrttttttt... BOEM...BOEM...

De machtige tamarindeboom zucht en kreunt. Al voelen ze zich steeds zwakker worden, toch besluiten Ednir en Amat om naar buiten te gaan. Ze mogen hun geliefde boom niet in de steek laten nu hij misschien in gevaar is. Vlug roepen ze tegelijk:

> Regenboog met kleurenpracht,
> kom op tijd, geef ons je kracht.

Te laat... Ze zijn nog maar net buiten hun holletje als de volgende bliksemflits hun boom treft. Als de donderslag erop volgt, stort de trotse tamarindeboom als een reusachtige brandende fakkel neer.

Tegen zoveel natuurgeweld kunnen de kleine Ednir en Amat niet op. Ze hebben immers de hele dag geen zonlicht gevoeld, geen geuren geroken en geen kleuren gezien. Op een tak van een druipende pommerakboom wachten ze verdrietig tot de regen en het onweer voorbij zullen zijn.

Niet lang daarna houden regen en onweer op. De regen drupt nog een beetje na en de donder rommelt in de verte. Voorzichtig stuurt de zon vanachter een wolk haar laatste stralen van die dag naar de natte aarde, naar het natte erf van Ednir en Amat. Langzaam voelen ze hun kracht terugkeren, niet alleen door de nog zwakke

zonnestralen, maar ook door de heerlijke geuren die uit de natte aarde opstijgen en door de kleuren van bloemen en bomen, opgefrist door de regen. Maar wat is dat?

De beide tamarinde-tovenaartjes voelen opeens een heel bijzondere kracht door hun lijfjes stromen. Ze kijken elkaar verbaasd aan. ‘Voel jij je ook zo sterk worden Am?’ vraagt Ed. ‘Ik heb me nog nooit zo sterk gevoeld Ed,’ antwoordt Amat. ‘En zie jij ook wat ik zie Am?’ is Ednirs volgende vraag. ‘Ik denk het wel Ed, ik zie... ik zie... een regenboog! Een wonder Ed, een wonder! Jij hebt vanochtend de toverspreuk bedacht die wij NU nodig hebben,’ roept Amat uit.

Het was nog nooit eerder gebeurd dat de twee tovenaartjes zoveel achter elkaar gesproken hadden. Maar dit was dan ook wel iets heel bijzonders: een volmaakte regenboog die hun de kracht gaf om het tot de volgende ochtend te kunnen uithouden. De avond en de nacht brengen ze door tussen de takken van de pommerakboom terwijl ze dromen van hun tamarindeboom.

Als het de volgende ochtend licht begint te worden, horen Ednir en Amat tot hun verbazing uit de wortels van de pommerakboom een zware stem die bromt: ‘Waarom verhuizen? Ook ik heb een stam waarin jullie een holletje kunnen maken. Ik draag vruchten die veel mooier zijn dan die van jullie tamarindeboom. Met jullie hulp kunnen mijn vruchten nog groter en nog roder worden. Ga niet weg, blijf hier.’

‘Hoorde je dat Am?’ ‘Ik heb het gehoord Ed. Wat vind jij ervan?’

‘Ik vind het niet zo'n slecht idee Am.’ ‘Ik vind het een geweldig idee Ed.’

‘Zullen we dan maar een holletje maken in de pommerakboom?’ stelt Ednir voor.

‘Laten we maar meteen aan het werk gaan,’ antwoordt Amat.

En zo bleven de tamarinde-tovenaartjes op het erf en maakten hun holletje met een deurtje in de stam van de pommerakboom. Ook nu weer bedachten ze om de beurt elke dag een nieuwe toverspreuk om hun holletje tegen indringers te beschermen. Ze bleven zichzelf gewoon Ednir en Amat noemen, al waren ze geen tamarinde-tovernaartjes meer. Er was al genoeg in hun leventje veranderd.

De vruchten van de pommerakboom werden zo groot als advocaten en zo prachtig dieprood als geen enkele pommerak ooit geweest was. Maar wat de pommerakboom tot een heel bijzondere boom maakte, was dat er na enige tijd tussen de donkerrode reuzenpommeraks groene tamarindepeulen begonnen te groeien.

De groene peulen werden rijp en toen de man op een dag op een ladder stond om pommeraks te plukken, viel hij bijna met ladder en al op de grond van verbazing. ‘Vrouw, vrouw, vrouw,’ riep hij opgewonden, ‘kom vlug kijken, een wonder, een wonder, we hebben een pommerindeboom op ons erf!’

De vrouw kwam naar buiten rennen. Ze wist geen woord uit te brengen. Zoiets had ze nog nooit gehoord of gezien! Een pommerindeboom? En dan nog wel op haar eigen erf! De pommerindeboom werd een bezienswaardigheid waarnaar vele mensen uit de buurt en ook van ver weg kwamen kijken. De vrouw verkocht nu niet alleen de allergrootste en allermooiste dieprode pommeraks, maar ook weer, net als vroeger, de allerlekkerste tamarindestroop en tamarindekoekjes.

Er was niemand die wist dat het de toverkracht van Ednir en Amat was die pommeraks en tamarindes in dezelfde boom kon laten groeien. De enigen die wisten dat zij nu

geen tamarinde-tovenaartjes meer waren, maar pommerinde-tovenaartjes, waren Ednir en Amat zelf. En de pommerindeboom natuurlijk.

Op bezoek bij een zingende ster

Ergens aan het Saramaccakanaal staat een huis. Het staat dicht bij het water zodat de mensen die er wonen de boten kunnen zien varen. In de vroege ochtend, bij het opgaan van de zon, vliegen witte sabakoes laag boven het kanaal. In de namiddag, als de zon ondergaat, zijn ze er weer. Ze vliegen dan de andere kant op. De mensen kijken niet meer naar de boten en de sabakoes. Ze zijn er al aan gewend.

Behalve de mensen wonen er twee dieren. Een poes die Emiko heet en een hond die Marvin wordt genoemd. De poes is wit met hier en daar een vrolijk gekleurd vlekje. De hond is groot en zwart. De poes vangt de muizen die 's nachts op het erf lopen en de hond bijt af en toe een awari dood. Marvin en Emiko zijn goede vriendjes.
Zij kijken wel naar de boten en naar de sabakoes. Emiko mag in het huis komen en af en toe sluipt ze ook stiekem naar de andere erven in de buurt.

Maar Marvin blijft altijd op hun eigen erf. Op het achterbalkon hebben de mensen een grote hoge tafel neergezet. Als Marvin op die tafel springt, kan hij door de keukenramen naar de mensen kijken. De kinderen van het huis zorgen goed voor Marvin en Emiko. Ze geven hun op tijd eten en fris drinkwater. Ook spelen ze elke dag met hen. Marvin en Emiko hebben een prettig leventje.

Toch waren de grote zwarte hond en de kleine witte poes het erover eens dat hun leven niet erg spannend was. Dat ze best eens wat meer zouden willen zien dan het huis, het erf, het Saramaccakanaal, de boten en de sabakoes. De witte kat met haar fijne miauw-stemmetje en de zwarte hond met zijn zware blaf-stem spraken vaak over de grote wereld die buiten hun eigen kleine wereldje moest liggen. Het zwartwitte tweetal besloot dan ook om samen elke dag heel vurig te wensen dat ze de kans zouden krijgen om die grote wereld te zien. Elke nacht blafte en huilde Marvin smekend naar de maan: wafwafwaf... woeoeoeoe... terwijl Emiko vragend miauwde: miauauauwww...miauauauwww...?

En inderdaad: op een nacht is het eindelijk zo ver. De kracht van Marvins en Emiko's wens is sterk genoeg geworden om het wonder te laten gebeuren. De mensen slapen. De vele sterren en de maan die die nacht op een schijf watermeloen lijkt en lekker lui op zijn rug ligt, verlichten het erf. Opeens voelen Marvin en Emiko dat ze heel licht worden. Verwonderd wachten ze af wat er verder zal gebeuren. Kleine Emiko legt alvast vol vertrouwen haar witte pootje in de zwarte poot van grote Marvin. ‘Voel jij ook een gekriebel op je rug Marvin?’ fluistert Emiko. ‘Ik voel niet alleen een gekriebel, ik zie ook iets,’ antwoordt Marvin, die over zijn schouder naar zijn rug kijkt. Ook Emiko draait haar kopje. En wat zien ze? Er groeien vleugels op hun rug! Kleine witte bij Emiko, grote zwarte bij Marvin. Ze houden elkaar stevig vast.

Beide dieren bewegen hun pas gekregen vleugels op en neer en pootje in poot stijgen ze op van het erf. De wind strijkt langs kopje en kop en lijfje en lijf en wenst hun succes toe. Ze komen een uil tegen die even vergeet te vliegen en bijna op de grond terechtkomt. ‘Oe...oe...oe...’ horen ze hem nog net verbaasd roepen. Al gauw zien ze hun huis, hun erf en het kanaal ver onder zich liggen. Ze merken dat ze kunnen sturen met hun staarten. De vriendjes blijven elkaar vasthouden want ze willen dit

grote wonder samen beleven. ‘Waar gaan we eigenlijk heen Marvin?’ Emiko's fijne gemiauw komt maar net boven het geluid van de wind uit.

‘Naar boven Emiko, naar boven, we hebben al veel te veel tijd van ons leven beneden doorgebracht, we willen toch de grote wereld zien?’ blaft Marvin. ‘Maar hoe ver gaan we dan Marvin?’ Kleine Emiko vindt het een veilige gedachte dat grote Marvin de leiding heeft genomen. ‘Als je het ermee eens bent Emiko, dan vliegen we helemaal naar de maan. We gaan lekker in het holletje van zijn buik liggen en kunnen dan van daaruit op ons gemak de grote wereld bekijken.’

‘Zouden we niet liever een ster nemen Marvin?’ vraagt Emiko voorzichtig. ‘Ik ben eigenlijk een beetje bang voor de maan.’ Nadat hij daar even over heeft nagedacht, antwoordt Marvin: ‘De maan is wel veel dichterbij Emiko. Maar goed, laten we proberen door te vliegen naar een ster. Ik hoop alleen dat onze vleugels sterk genoeg zijn om ons zo ver te brengen.’ Ze vliegen een poosje door totdat een bijzonder mooie, stralende ster hun aandacht trekt. Die wenkt hen met een twinkelende hand. ‘Kom maar Marvin, kom maar Emiko, kom maar...’ lijkt het gebaar te betekenen. Marvin en Emiko remmen hun vaart af, sturen bij met hun staarten en slagen er heel gemakkelijk in een landing op de ster te maken.

Het lijkt alsof ze dat al vele malen eerder hebben gedaan. ‘Wij zijn Marvin en Emiko en wij komen van de aarde,’ stelt Marvin zichzelf en Emiko voor aan de ster, wel een beetje hijgend. Emiko kan alleen maar een heel zacht ‘miauw’ laten horen, zo moe is ze. ‘Ik ben Venus, de avondster, hoewel velen mij ook wel de morgenster noemen. Maar dat maakt mij niet uit, zolang ik maar stralen en zingen mag,’ zingt de ster. Het klinkt als het geluid van honderden belletjes, maar Marvin en Emiko kunnen ieder woord verstaan. Ze voelen dat ze welkom zijn.

‘Als jullie uitgerust zijn, bekijken jullie dan maar rustig de grote wereld en ik zou het natuurlijk leuk vinden als jullie ook eens rondkeken hoe het er hier bij mij uitziet,’ zingt de vriendelijke stem. ‘Ik verwachtte jullie, Marvin en Emiko. Eigenlijk heb ik al heel lang op jullie gewacht. Ik was op de hoogte van jullie wens en ik wist dat jullie op een nacht sterk genoeg zouden zijn om mij te komen bezoeken. Het gebeurt niet vaak dat ik bezoek krijg. Ik ben dus heel blij dat jullie er eindelijk zijn.’

Ook deze woorden van Venus klinken Marvin en Emiko als belletjes- muziek in de oren. Wat een plezier is het om naar haar mooie stem te luisteren. Ze voelen zich eigenlijk al meteen uitgerust en op hun gemak. ‘Kijken jullie maar goed naar de grote wereld,’ zingt Venus, ‘hij is prachtig, geniet ervan, want deze kans zullen jullie geen tweede keer krijgen.’ Marvin en Emiko beginnen echter eerst om zich heen te kijken. Ze zijn niet alleen nieuwsgierig naar de grote wereld, maar ook naar de ster waarop ze terechtgekomen zijn. ‘Ik zie hier geen muizen, Marvin,’ begint Emiko.

‘Nee,’ zegt Marvin, ‘en awari's zijn er geloof ik ook al niet.’ ‘Ik denk dat het hier gewoon te licht is Marvin,’ merkt Emiko slim op. ‘Muizen en awari's houden niet van licht.’ ‘Kijk daar eens Emiko,’ roept Marvin even later uit. ‘Dat lijken wel sabakoes, maar ze zijn niet wit, maar blauw. Waar vliegen ze heen? Ik zie nergens een kanaal!’ ‘Er is hier helemaal geen water Marvin,’ zingt Venus. ‘Kijk eens daar in de verte. Dat zijn bergen, gouden bergen. Daar vliegen de blauwe sabakoes heen.

En het is hier altijd licht Emiko. Dus een muis zul je hier inderdaad niet zien. En ook geen awari, Marvin. De blauwe sabakoes zijn de enige levende wezens die mij gezelschap houden. Verder woont er hier niemand. Daarom ben ik zo blij dat jullie op

bezoek gekomen zijn. Maar kijken jullie nu maar eens naar beneden, naar de grote wereld. Want dat was toch eigenlijk jullie wens.' Dat doen Marvin en Emiko.

'Kijk ons huis en ons erf daar Emiko!' roept Marvin uit. 'Het is wel donker, maar toch branden er overal op de aarde lichtjes,' zegt Emiko. 'En behalve ons kanaal zijn er nog veel meer kanalen. Veel bredere en langere ook! En groot, groot, groot, o, wat is de wereld groot! Zoveel huizen, zoveel erven en al die bomen...' zuchten de vriendjes bijna tegelijk.

Kleine Emiko en grote Marvin zitten pootje in poot terwijl ze de grote wereld vanaf de glanzende ster bekijken. Ze zijn diep onder de indruk van alles wat ze zien. Hun wens is eindelijk in vervulling gegaan. 'Konden we dit maar elke nacht doen,' zegt Marvin verlangend. Venus heeft naar het gesprekje van de vriendjes geluisterd en zingt: 'Ik liet jullie toch al weten dat jullie geen tweede kans zullen krijgen?

Jullie moeten dus tevreden zijn met de bijzondere momenten van deze heel speciale nacht. De allermooiste dingen overkomen je maar een enkele keer, maar ze zijn genoeg voor een heel leven.'

De honderden zingende belletjes van de stem van Venus klinken opeens zachter, zachter. Haar laatste woorden kunnen Marvin en Emiko nog maar net verstaan. Ook lijkt ze niet meer zo stralend als enkele minuten geleden. Marvin en Emiko voelen hoe ze van de ster glijden, de grote ruimte in. Ze blijven elkaar vasthouden. Weer voelen ze het vreemde gekriebel op hun rug. Als Marvin over zijn schouder kijkt, ziet hij tot zijn schrik dat hun vleugels aan het verdwijnen zijn!

'Emiko! Onze vleugels, we verliezen onze vleugels, oeiiii... we vallen... wat een pech!' roept hij. De vriendjes vallen met hoge snelheid, de nachtwind suist langs hun oren. Enkele ogenblikken later hoort Marvin het zachte 'miauw' van Emiko.

Ze maakt haar kleine pootje los uit zijn grote poot. 'Miauw, we zijn weer thuis Marvin,' zegt Emiko zachtjes. 'Kijk maar, we zijn geland op de tafel waarop jij altijd springt om naar de mensen te kunnen kijken. Dat kan nu niet want het huis is donker en de mensen slapen.'

Moe maar tevreden, dicht bij elkaar, liggen de grote zwarte hond en de kleine witte poes de rest van de nacht op Marvins tafel. Ze dromen van de zingende ster en van het allermooiste dat hun is overkomen. Ze delen een groot geheim: ze hebben vleugels gekregen zodat hun wens in vervulling kon gaan. Ze hebben de zingende ster Venus bezocht en de grote wereld gezien! Ze weten dat ze deze kans geen tweede keer zullen krijgen, maar dat die ene keer meer dan genoeg is.

'De allermooiste dingen overkomen je maar een enkele keer, maar ze zijn genoeg voor een heel leven,' had Venus immers gezongen.

Een nachtelijk tuinfeest

Het huis was er niet altijd geweest. Zomaar op een ochtend toen de mensen buiten kwamen, stond het er. Er lag een prachtige tuin omheen. De enige bewoonster was mevrouw Lina Imelda Monia. Die naam stond met wit-met-groene letters op het hek. Ze had glanzend, zilverwit lang haar en een jong, altijd glimlachend gezicht. Maar het waren vooral haar regenboogjurken met wijde rokken die de aandacht trokken als ze langs kwam. Ook liep ze altijd zachtjes te neuriën en rook ze heerlijk. Waar ze gelopen had hing er nog een poosje een lichte bloemengeur. De kinderen riepen dan altijd: 'Bloemenvrouw, bloemenvrouw!'

Iedereen vond haar vreemd. Niet omdat ze er alleen woonde, maar eerder omdat niemand wist waar zij en haar huis en tuin zomaar opeens vandaan gekomen waren. Waarvan ze leefde was ook een raadsel. De bloemen die ze kweekte, verkocht ze niet. Inkopen deed ze in een winkel vlakbij. Ze ging nooit bij iemand op bezoek en ontving ook nooit iemand. Men zag haar alleen maar als ze bijna dansend, in kleurige rokken, van haar huis naar de winkel liep en weer terug, glimlachend, neuriënd.

Enkele dagen per week kwam er een tuinman om haar te helpen met het schoonmaken en verzorgen van de tuin. Maar dat was een stille man die nooit iets vertelde over mevrouw Lina Imelda Monia. Er werd gefluisterd dat mevrouw Lina Imelda Monia kon praten met de bloemen, de struiken, de bomen en zelfs met het gras in de tuin, maar ook dat wist niemand zeker. Als men het vroeg aan de tuinman, kreeg men geen antwoord. Het zou altijd een geheim blijven, want op een nacht gebeurde er iets heel vreemds...

Die nacht werd er een groot feest gevierd in de tuin van mevrouw Lina Imelda Monia. Roline Rozeknop en Steven Stanfaste gingen trouwen. Om twaalf uur precies zouden Steven en Roline elkaar een brasa geven en dan waren zij voortaan man en vrouw. Onder de grote manjeboom kwamen ze allemaal samen: de bloemen, de struiken, de bomen, de nachtvlinders, de vuurvliegjes en wie er nog meer in de tuin woonden. Ook mevrouw Lina Imelda Monia, die zelf wel een bloem leek, was erbij. Ze had een tuinstoel onder de manjeboom gezet om maar niets van het feest te missen. Haar witte haren glansden in het maanlicht en de rok van haar regenboogjurk golfde als een kleurige waaier om haar benen en de tuinstoel.

De families Rozeknop en Stanfaste kwamen natuurlijk het eerst aanwandelen, met in hun midden Steven en Roline. Ze vormden een mooi paar. De familie Faya Lobi had een rode kring van liefde om hen heen gevormd. Na de families Rozeknop en Stanfaste kwamen de families Jasmijn en Bitawiwiri die als geschenk de heerlijkste geuren meebrachten. Ruisend en groen kwam toen de familie Varen erbij. De dames Koto Misi droegen hun mooiste angisa's. Nog een beetje slaperig waren de families Gladiool, Dahlia en Zinnia uit hun bedden gekomen.

'Jammer dat de Zonnebloempjes er niet bij kunnen zijn,' hoorde mevrouw Lina Imelda Monia hier en daar fluisteren. 'Die kunnen niet tegen het maanlicht,' geurden enkele slanke meisjes van de familie Tuberoos. De familie Bougainville moest achteraan staan. Die zouden met hun doornen de andere gasten wel eens kunnen prikken. Maar ze vonden het helemaal niet erg. Ze waren zo groot dat ze over iedereen

heen konden kijken. De vruchtbomen kwamen het laatst met zware boem-bam-bom stappen. Mevrouw Kersenboom leek wel een kerstboom met haar rode vruchtjes. En

meneer Lemmetjeboom dan... Trots droeg hij zijn lemmetjes, groene en gele.
De gele leken kleine zonnetjes. Het zwaarste boem-bam-bom geluid maakte de deftige meneer Advocaat. Hij bleef helemaal achteraan staan, bang om zijn grote, bijna rijpe vruchten te beschadigen of te verliezen. Tussen de menigte vlogen vuurvliegjes en vlinders die licht en kleur meebrachten. De nacht had gezorgd voor een hemel vol vrolijk knipogende sterren en een lachende volle maan.

Het huwelijk werd ingezegend door meneer Manjeboom. Toen hij begon te praten, schrok mevrouw Lina Imelda Monia een beetje. De zware trillingen van zijn stem kwamen vanuit de diepte onder zijn wortels naar boven. Maar ze kon alles begrijpen wat hij zei. 'Halloooo... halloooo... hallo allemaal! Kunnen jullie mij verstaan? Ook daar achteraan? Meneer Advocaat en de familie Bougainville?'

Meneer Manjeboom deed alsof hij door een microfoon moest spreken. Maar die was er helemaal niet en meneer Manjeboom had die met zijn luide stem trouwens ook niet nodig. Toen iedereen liet horen dat ze hem goed konden verstaan, vervolgde meneer Manjeboom: 'Goedenacht, alle bomen, bloemen, struiken en andere bewoners van deze tuin en niet te vergeten onze eregast mevrouw Lina Imelda Monia.
En natuurlijk: het bruidspaar Roline en Steven en hun families.

Ik vind het een grote eer dat ik jullie vannacht bij elkaar mag brengen voor jullie verdere leven. Ik zou dus zeggen: veel geluk en nu mag de bruidegom de bruid kussen!' Dat was kort maar krachtig. Meneer Manjeboom was zelf tevreden over zijn toespraak. Ook mevrouw Lina Imelda Monia vond het een toespraak om nooit te vergeten. Nadat Steven en Roline elkaar een stevige brasa hadden gegeven, begonnen alle aanwezigen heen en weer te wiegen en te geuren dat het een lieve lust was.

De vuurvliegjes knipperden in hun hoogste versnelling aan-uit-aan-uit-aan-uit.
De vlinders in hun feestjurkjes vlogen boven en tussen de gasten. Het feest was begonnen! Er was ook muziek: 'Het Kwakerkoor' onder leiding van Kwiebus Kikker, begeleid door 'De Sjirpers' onder leiding van Kromo Krekel.

Het werd een feest waarvan mevrouw Lina Imelda Monia zich heerlijk slaperig voelde worden. Misschien kwam dat wel door de geuren van de bloemen, die naar haar toe waaiden door de dansbewegingen die ze maakten. Of door het eentonige zingen van 'De Kwakers' en het steeds herhaalde sssjjj...sssjjj...sssjjj... van 'De Sjirpers'. Of door de vuurvliegjes en de vlinders. Terwijl Mevrouw Lina Imelda Monia langzaam in slaap viel, streek de nachtwind, die ook was uitgenodigd, zachtjes langs de vele kleuren van haar jurk. Met een golvende beweging veranderden die in het eenvoudige groen van gras en bladeren en struiken, met hier en daar een helderwitte vlek.

De tuinman was er de volgende ochtend al heel vroeg. Het hek stond open, maar alle deuren en ramen van het huis waren gesloten. Het was overal doodstil. Het leek wel of het huis op het punt stond op reis te gaan. Mevrouw Lina Imelda Monia zag hij nergens, ook niet in de tuin. Onder de grote manjeboom lag een omgevallen tuinstoel.

Toen bleef hij verwonderd staan. Hij dacht toch dat hij iedere boom, iedere bloem en iedere struik in elk hoekje van de grote tuin kende... Naast de manjeboom stond een prachtige, frisgroene limonia. De vele witte bloemetjes roken heerlijk. De tuinman kneep zichzelf in de arm. Hij sliep niet en hij droomde niet. Hij was wakker.

En hij wist het zeker: de vorige keer dat hij in mevrouw Lina Imelda Monia's tuin had gewerkt, had er nergens, ook niet naast de manjeboom, een bloeiende limonia gestaan. Behalve dat hij een stille man was, was de tuinman ook een slimme man. Hij hoefde daarom niet lang na te denken om het raadsel op te lossen. Het was de naam... de naam... natuurlijk was het de naam... Lina Imelda Monia! Mevrouw Lina Imelda Monia was die nacht in een limonia veranderd! Hij had altijd wel gedacht dat ze geen gewoon mens was, dat ze niet bij de mensen, maar bij de bloemen hoorde.

Toen hij zich omdraaide om weg te gaan, kon hij niet geloven wat hij zag: het huis steeg langzaam op en verdween. Het ging werkelijk op reis. Van schrik en verbazing stond de tuinman enkele minuten doodstil. Toen kwam er een hevige windvlaag die hem de lucht in blies. Met een vaart vloog hij de ochtendmist in, het huis achterna. Niemand heeft ooit meer iets van hem gehoord of gezien.

[Over de auteur]

Cobi Pengel werd geboren in Nederland, waar zij de eerste twintig jaar van haar leven doorbracht. De jaren daarna -en dat zijn er inmiddels bijna vijftig- zijn haar Surinaamse jaren. Zij behaalde op latere leeftijd in Suriname haar onderwijsbevoegdheid, studeerde Nederlands aan het I.O.L. en gaf een aantal jaren les aan het Albert Cameron Instituut.

Reeds in haar vroege jeugd ontdekte zij hoeveel plezier lezen kan schenken en haar liefde voor boeken heeft zij dan ook nooit meer losgelaten.

Het lezen leidde tenslotte tot het verlangen om zelf te gaan schrijven. Dit leverde opnieuw een ontdekking op, namelijk dat zelf schrijven even plezierig kan zijn als het lezen van wat anderen geschreven hebben. Wat aanvankelijk niet meer dan een hobby was, werd een serieuze en creatieve bezigheid. Een van de resultaten hiervan is de bundel ‘De Gele Papegaai en...’